ЧЕРВЕНЬ

1979

Київ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

№ 11 (1053)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Майже за Криловим.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

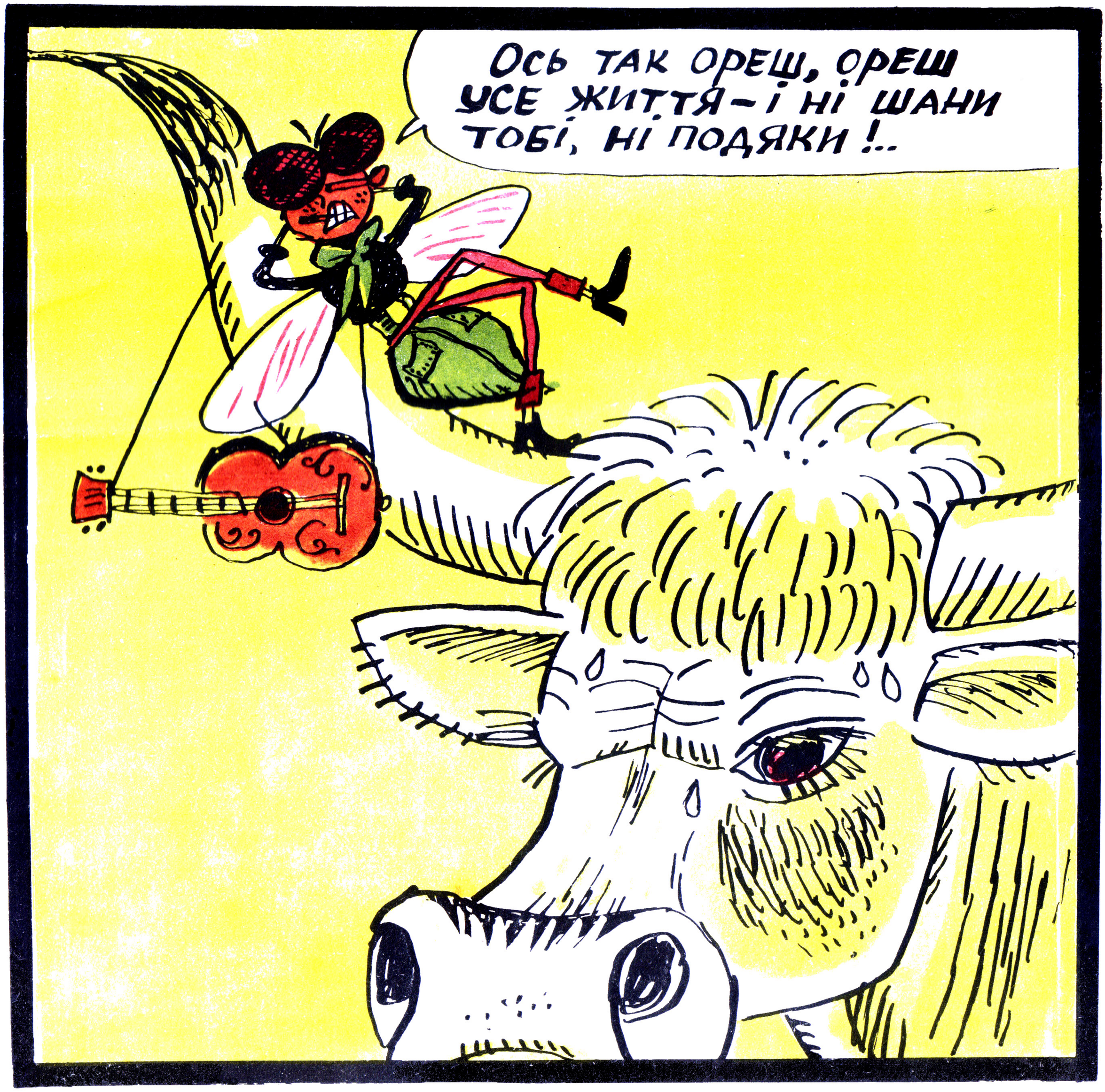

perec-ua.
perec-ua.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

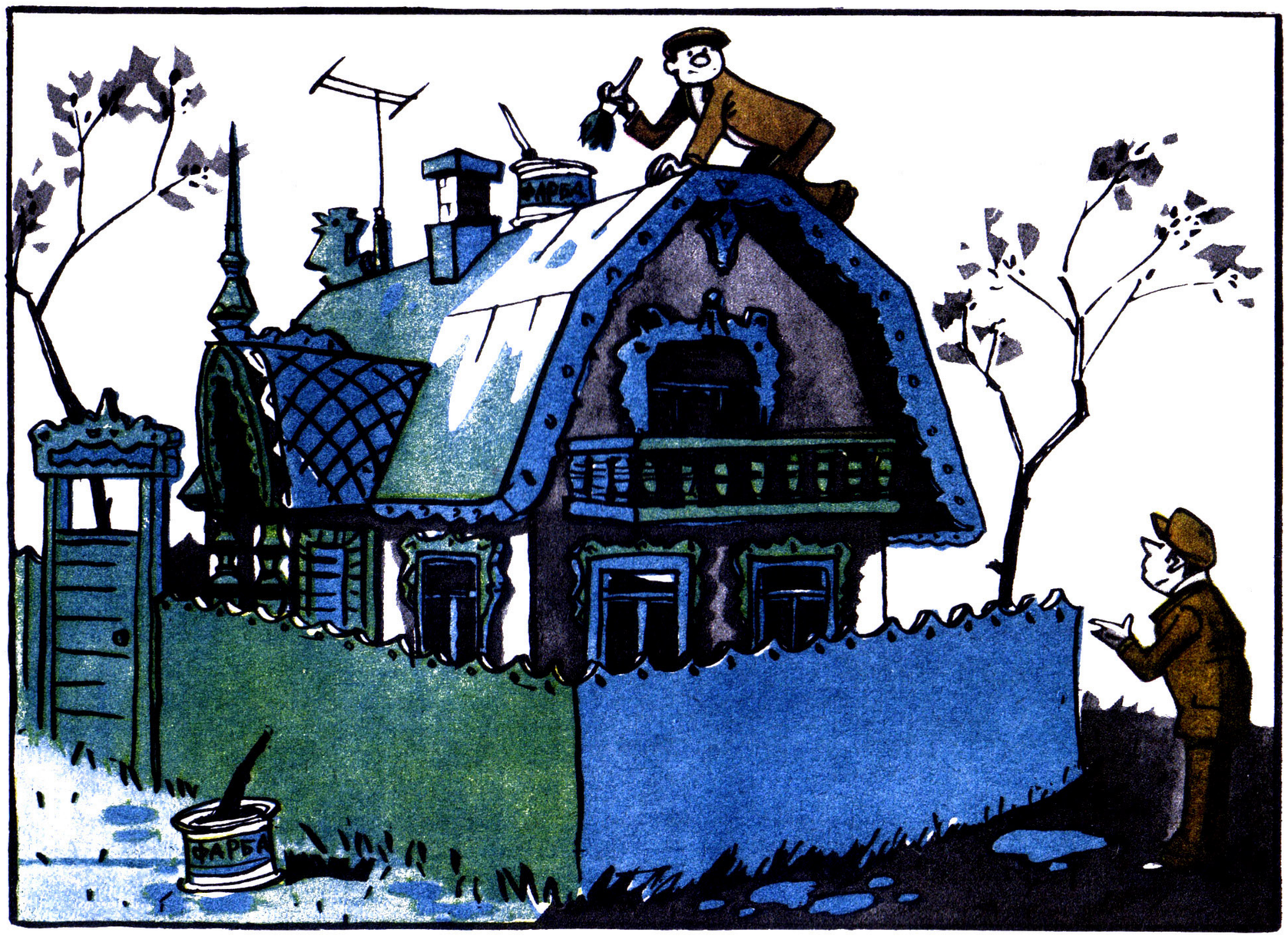

— Де ти такої гарної фарби дістав?
— Зекономив на заводі.

телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ПРИЗ — ПЕРЕМОЖЦЮ

Нещодавно штаб-квартира ТАП організувала конкурс обіцяльників. Переможцем визнано начальника ремонтно-будівельного управління Московського району м. Києва Б. В. Гончарука, який ось уже третій рік обіцяє «незабаром» відремонтувати в с. Пирогові Будинок культури, дорогу, побудувати літній кінотеатр, дитячий майданчик...

Представник штаб-квартири пообіцяв переможцю, що спеціальний приз йому буде вручено в цьому, а, можливо, в наступному році.

ПРОСТО І ГЕНІАЛЬНО

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Багато років надходили у різні інстанції скарги від громадян села Грабівці Немирівського району. Скаржники обурювалися: як це так, лазня в селі є, а прийняти душ — ніде. Простоює цінне обладнання! «А що, коли оте обладнання розібрати або взагалі викинути геть?» — подумало керівництво місцевого колгоспу. Так і зробили. Ефект перевершив усі сподівання: з тих пір — жодної скарги. Принаймні, до редакції «Перця».

«ЗАВЕРТАЙ ГОЛОБЛІ...»

З пропозицією дати таку назву своєму Будинкові культури звернулась у відповідні організації молодь села Котовки Вовчанського району Харківської області. Пропозицію, напевне, буде прийнято. До Будинку культури давно ніхто вже не ходить. А якщо хтось і зайде, то, вспіймавши облизня, поверне назад. Бо тут панує безпросвітна нудьга, навіть кінофільми демонструються раз на рік.

СПРОСТУВАННЯ ТАП

Останнім часом хтось розповсюджує чутки, ніби голова колгоспу імені XXII з'їзду КПРС Черкаського району В. Р. Козюра зі словами: «Я тут господар! Прошу мені не вказувати!» — виставляє зі свого кабінету і не пускає на територію свиновідгодівельного комплексу всіх без винятку відповідальних працівників району.

ТАП уповноважений заявити, що це — неправда. Володимир Романович — не такий самодур, як декому здається, і міру знає. Керівники району можуть коли завгодно завітати в колгосп і пересвідчитися, що свині (їх на комплексі понад 10 тисяч) справді ростуть не так швидко, як хотілось би, а багато з них передчасно відправляється на той світ. З кабінету голова виставляє лише ветеринарних працівників обласної ветлабораторії, районної вет. станції та місцевої ветдільниці, які набралися нахабства зауважити В. Р. Козюрі, що корми заражені отруйними грибками плісняви, і саме їх згодовування призводить до захворювання і падежу поголів'я.

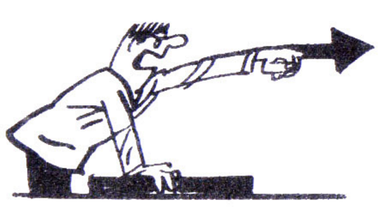

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

З РОЗУМІННЯМ...

Маємо за мету здійснити щось на зразок історичного дослідження.

Років тридцять тому з невеличким «гачком» Полтавському обласному управлінню торгівлі знадобилося мати свою базу «Укроптбакалії». Призначили керуючого базою. Той, у свою чергу, почав набирати штат. Поступово, здебільшого самотужки, господарським способом зводилися складські приміщення...

Перегорнемо роки, як сторінки календаря. Так — десятків зо два. Опинимося на початку сімдесятих. У якому стані знаходимо оту базу? У вкрай непривабливому. Про що думають міські власті? — поставимо резонне запитання. А відповіддю буде рішення міськвиконкому від 26 лютого 1969 року, у якому наголошувалося на необхідності будівництва нових приміщень бази. У Міністерстві торгівлі УРСР поставилися до справи з розумінням: пообіцяли включити в план. І хоча обіцяного, як свідчить народна мудрість, три роки ждуть, міністерство вклалося в порівняно короткі строки: через два роки, два місяці і 18 днів Український філіал проектного інституту «Гіпрогеолбуд» (директор В. В. Крачмер) одержав завдання скласти проект. І проект, треба сказати, вийшов, мов лялечка!

Міністерство урочисто повідомило в Полтаву: будівництво розпочнеться в 1973 році і закінчиться у 1975-му. Полтавським торговельникам від радості аж дух перехопило. Даремно... Оскільки під фанфарну мідь міністерської заяви (лист підписав заступник міністра тов. Сашко) справа перескочила на бюрократичні рейки. Котрі, як відомо, ведуть в нікуди.

Ніяких будівельників на майданчику, відведеному під спорудження бази, не з'явилося досі. Натомість почали з'являтися усе нові й нові папірці.

Раптом виявилися якісь недоробки в проекті. Їх почали дороблять, витрачати на проектні роботи усе нові й нові кошти (на сьогоднішній день у проект вже угехкано понад 40 тисяч карбованців!), а відповідно — все далі й далі відсувати строки будівництва.

Ось лише кілька моментів з останнього листування.

Летить у Київ лист із Полтавського обкому Компартії України. У котрий раз міністерство інформується, що на базі значно зріс обсяг оптового товарообігу. «Ми,— пишеться в листі,— неодноразово ставили до відома республіканську контору «Укроптбакалія», однак до цього часу асигнувань на будівництво бази не виділено».

Далі йдеться про те, що передбачається ще більший обсяг надходження товарів, а зберігати їх нікуди. Що база не може розвивати централізовано-кільцевого завозу товарів через відсутність приміщень.

Услід за кілька тижнів летить ще один лист з аналогічним проханням. І міністерство знову ставиться з розумінням. Заступник міністра В. М. Сергеєв сповістив: база буде. З введенням у дію в 1980 році.

Чого б іще бажати?

Однак наведене листування датоване січнем-лютим 1977 року. Така солідна споруда, як база, помахом чарівної палички не з'явиться. Минає півтора року, а із столиці про гроші — анітелень. Знову пишеться лист, знову перераховуються давно відомі причини. Знову в усіляких варіантах вживаються дієслова «враховуючи» та «просимо».

А що ж міністерство?

Воно розуміє. Тому й з'являється канцелярський шедевр заступника міністра А. П. Михайличенка. «Враховуючи», він туманно обіцяє якісь зміни з «включенням у план». В який план? У план листування, будівництва чи ще чогось? Як не вчитувалися працівники бази, а второпати щось із тієї хитромудрої відповіді так і не змогли.

Ю. ПОГОДА.

м. Полтава.

ДИТЯЧІ КАЗОЧКИ

Якби діткам із Северинівського садка-ясел, що у Ямпільському районі, розповіли, як вони різноманітно та калорійно харчуються, вони (на що уже діти — народ легковірний!) не повірили б власним вухам.

— Що ви їли сьогодні в обід? — запитали їх якось ревізори з Вінниці.

— Ма-ка-ло-они! — дружно і радісно загула дітлашня, втішена увагою незнайомих дядь.

— А вчора?

— Ма-ка-ло-они!

— А...

— Ну, як же, дітки, — захвилювалася присутня при цій розмові завгосп-комірник садка-ясел Антоніна Яківна Кавун, — ви пригадайте добре. А м'ясце? А яєчка? А свіжі огірочки? Ай-я-яй! Забули, еге ж?

— Ні-і! — весело засміялися дітки, думаючи, що тьотя Тоня жартує з ними.

Довелося зацікавитися глибше цим заплутаним питанням. Хоча, сказати по правді, нічого такого особливо складного в цій історії не було. Все було ясно, як божий день: Антоніна Яківна крала. Крала, правда, не продукти, а гроші, які на них відпускалися. Робилося це ось яким чином. Час від часу А. Я. Кавун приходила до сільського продовольчого магазину, і завмаг Марія Іванівна Ткачук виписувала їй липові документи, що буцімто вона відпустила їй для дитячого садка певну кількість м'яса, яєць, картоплі, цибулі, свіжих огірків, капусти, черешень, яблук, груш і т. д., і т. п. Завгосп на тих документах розписувалася і преспокійно поверталася собі в дитсадочок, де куховарка Раїса Степанівна Басиста заходжувалася готувати з неіснуючих продуктів неіснуючі делікатеси, а дітки, самі про це не відаючи, гарненько усі ті делікатеси вминали, аж лящало за вухами...

Насправді ж Антоніна Яківна, як було уже мовлено, одержувала від завмага не продукти, а — гроші. Ті гроші, які дитсадок перераховував магазинові для закупівлі продуктів. Одержувала, звичайно, не для того, щоб повернути назад у дитсадок, або ще, чого доброго, пороздавати їх діткам, у порядку компенсації за нез'їдені страви. Твердо знаючи про те, що давати гроші дітям — непедагогічно, Антоніна Яківна вважала за краще залишати їх собі.

Після ревізії кілька тисяч одержаних таким чудернацьким способом карбованців довелося повернути державі. А за рішенням сільвиконкому та райвиконкому—й розпрощатися з нагрітим місцем. Діло було вже запахло й судом... Проте, як пишуть у пригодницьких романах, допомога надійшла несподівано.

І надійшла вона не від кого іншого, як від... того ж таки суду. А конкретніше, від нарсудді сусіднього Могилів-Подільського району Миколи Івановича Ісикова. Він, не вдаючись у деталі, виніс рішення поновити свою давню знайому на попередній посаді, а із завідуючої дитсадком стягнути гроші за три місяці її «вимушеного прогулу».

Правда, профспілкова організація виявилась на висоті і знову кишнула з роботи злодійку-комірницю. Але тут їй на допомогу кинувся ще один добрий знайомий — слідчий Ямпільської прокуратури Микола Михайлович Сухар.

— Скажи, Тоню, правда ж, ти грошей тих не привласнювала? — співчутливо запитав він у неї.

— Пра-а-авда! — ображено схлипуючи, підтвердила Антоніна Яківна.

— Не плач, не плач... Ти розподіляла ті гроші між дітками, щоб вони самі собі купували м'ясце, картопельку, цибульку, черешеньки і все, що їм треба. Еге ж?

— Еге-е ж! — полегшено зітхнула Антоніна Яківна, втерши сльози.

— Ну, от і добренько, — і собі перевів подих слідчий. — Так і запишемо. І забудемо про всі ці неприємності.

Але неприємності все ще тривали. Прокурор області Г. С. Тарнавський відмінив рішення слідчого про невинність А. Я. Кавун як безглузде і передав справу слідчому Могилів-Подільської прокуратури Аркадію Вікторовичу Новикову. Ось тут-то вже, здавалося, істина заторжествує. Проте, як не дивно, заторжествувала не вона. Перемогла, як пишуть спортивні оглядачі, дружба. Річ у тім, що Аркадій Вікторович зовсім не бажав псувати дружні стосунки зі своїми колегами — Ісиковим і Сухарем. І — теж припинив цю справу «за відсутністю в будь-чиїх діях складу злочину». Мало того: як істинний джентльмен, він написав Антоніні Яківні вельми люб'язного листа, в якому пропонував їй звернутися у фінвідділ із вимогою... віддати їй назад поцуплені у держави, а потім з переляку повернуті гроші!

Після такого повороту справи нарсудді Ісикову нічого іншого не залишалось, як знову поновити А. Я. Кавун на роботі і прийняти рішення про притягнення до відповідальності... ревізорів, які примусили її перетерпіти стільки неприємних хвилин.

А що ж зневажена істина? А їй, у свою чергу, теж нічого іншого не залишалось, як шукати порятунку в обласній прокуратурі. І прокурор області знову відміняє безглузде рішення слідчого і знову передає цю злополучну справу іншому слідчому... Зовсім, як у тій казочці про білого бичка.

І тягнеться ця довга казочка ось уже замалим не три роки. Важко навіть сказати, скільки вона тягтиметься ще. Важко також вгадати, яких іще наївних казочок, про невинність явного злодія не понавигадують вищепойменовані юристи, якщо вони й далі будуть абсолютно впевнені у власній безкарності. Боїмося, що в такому разі їхня фантазія ніколи не вичерпається. Хоча казочкам тим, як ми вже бачили, — навіть дітки не хочуть вірити.

І. ГАЛИЦИН,
В. БОЙКО.

Вінницька область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

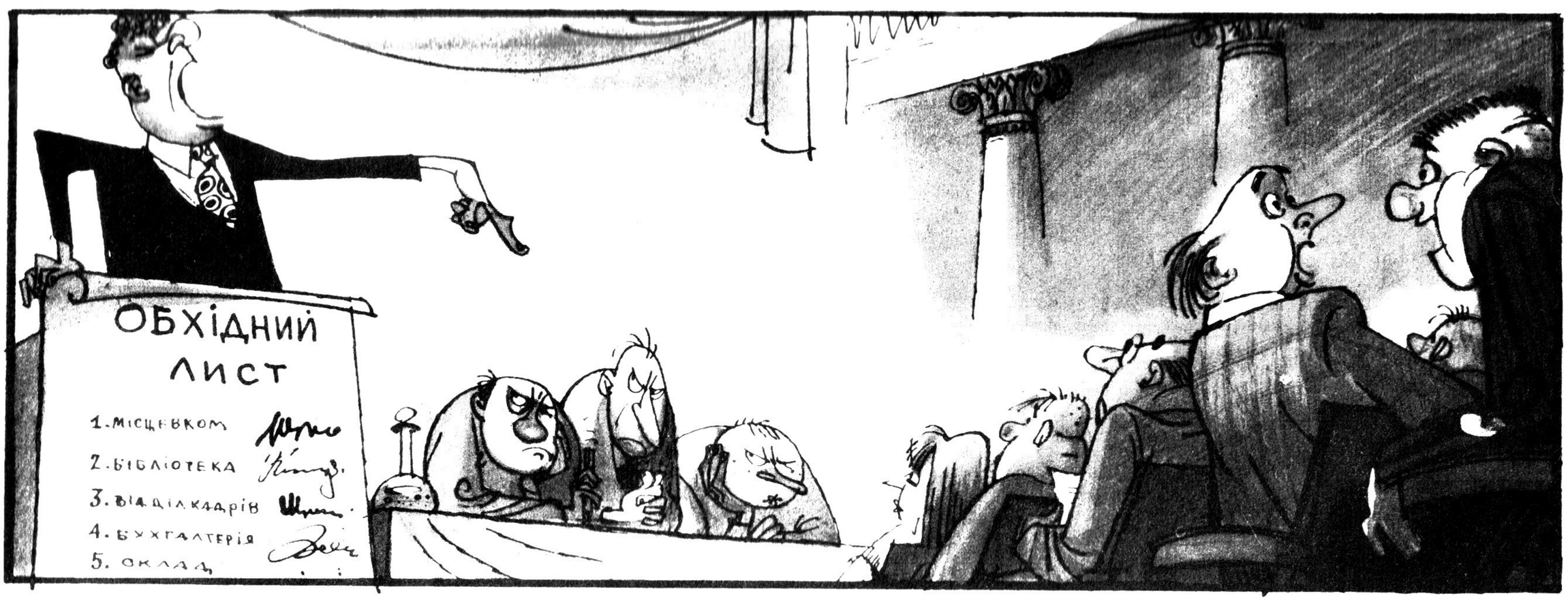

— Міцна платформа для критики в цього товариша.

Дали перцю!

Досить своєрідно сприйняли вказівку заступника начальника Надвірнянського районного відділу внутрішніх справ І. П. Воробчака перевірити у ряді сіл паспортний режим і виявити осіб, які займаються самогоноварінням, дільничні інспектори М. М. Нагорняк, М. М. Собків, молодший інспектор В. В. Бойчук і міліціонер В. Н. Іванищак. Вони чомусь вирішили, що можуть діяти, як їм тільки заманеться.

А вирішивши отак, зайшли пізнього вечора до хати мешканця села Красного гр. Л. і, порушивши встановлений порядок відвідання службовими особами житла громадян, незаконно, без санкції прокурора, без понятих влаштували обшук у житлових і підсобних приміщеннях. І не лише влаштували, а ще й вилучили деякі речі, які — знову ж таки без будь-якого документального оформлення — забрали з собою у райвідділ.

Про все це Перець довідався з редакційної пошти. І негайно попросив прокоментувати надзвичайну подію, контра сталася в Івано-Франківській області, Міністерство внутрішніх справ УРСР.

Заступник міністра тов. О. М. Сербулов повідомив редакції, що факти, викладені в листі до Перця в основному підтвердились. Усі речі, вилучені у гр. Л., йому повернено. Рішенням партійної організації Надвірнянського райвідділу внутрішніх справ членам КПРС Нагорняку та Собківу оголошено суворі догани з занесенням до облікових карток. За грубе порушення соціалістичної законності їх звільнено з органів внутрішніх справ. Бойчука та Іванищака притягнуто до дисциплінарної відповідальності. За низький рівень виховання підлеглих, низьку вимогливість і відсутність контролю за їх роботою заступникові начальника райвідділу Воробчаку оголошено сувору догану.

Даний факт обговорено постійною нарадою управління внутрішніх справ Івано-Франківської області. Колегія Міністерства внутрішніх справ УРСР рішуче засудила подібні випадки і зажадала від керівників органів міліції вжити рішучих заходів, які повністю виключать повторення таких фактів у майбутньому.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

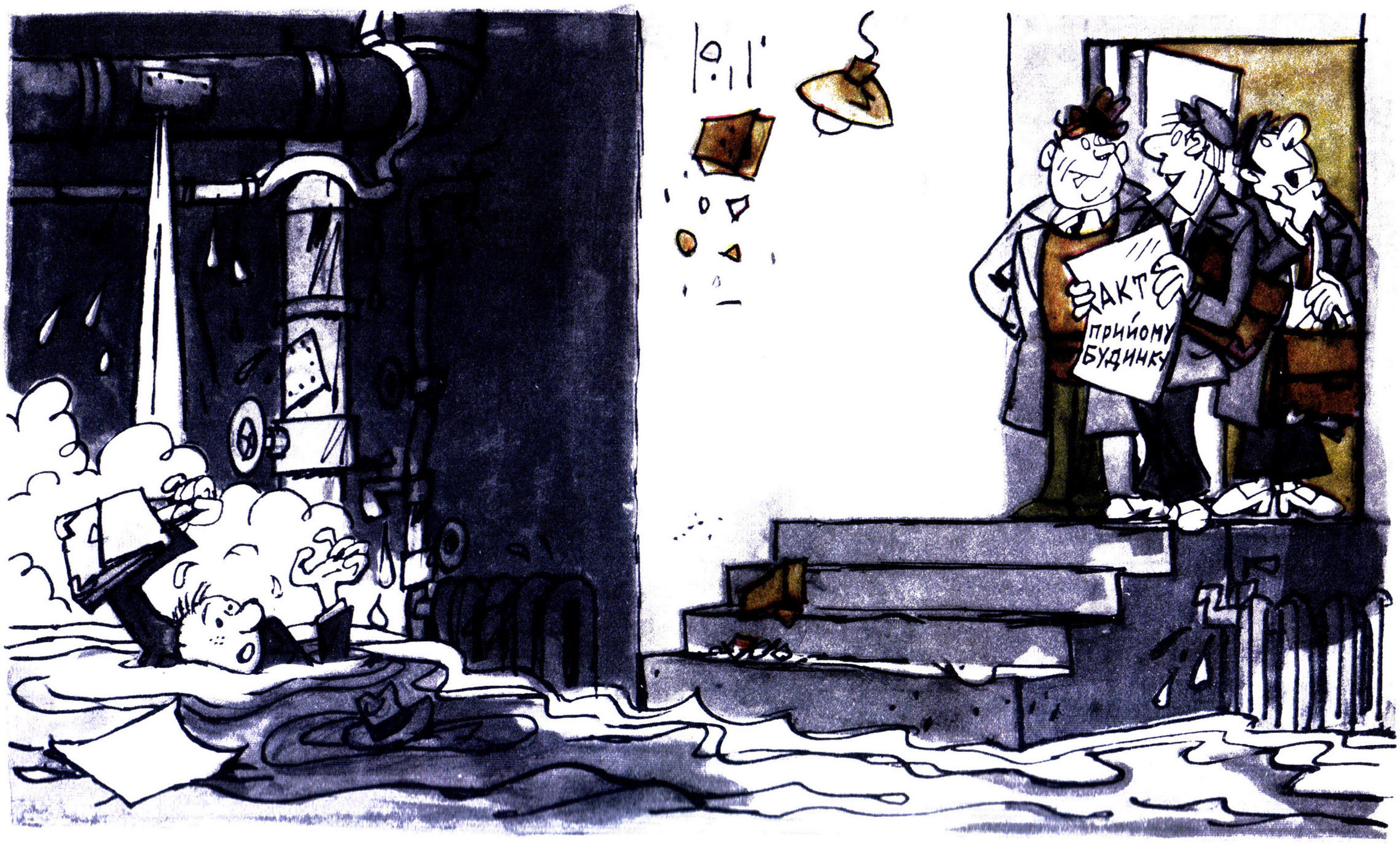

— Ну, як там підвальне приміщення?
— Трохи вогкувате, але прийняти можна.

ЯК ПРИЙМАТИ ПОДАРУНКИ

Із циклу «Веселі поради»

Хоч правила етикету стверджують, що коли мовиться про подарунки на іменини, то нібито в цьому питанні не виникає ніяких проблем, — я все-таки дозволю собі з деякими авторами «Правил гарного тону» не погодитися. Хоча б тому, що вони дуже і дуже суперечливі.

Один посібник, наприклад, твердить, що подарунок потрібно приймати з гідністю і такою погордою, начеб оцей пакунок, що принесли вам, іменинникові, не головне. Головне для вас те, що прийшов гість, бо для вас дорогий він, а не подарунок. Інші посібники стверджують буквально протилежне. Цитую: «Більшість іменинників чомусь вважають, що не зовсім зручно висловлювати радість, як це роблять діти, отримавши той чи інший подарунок. Часто, не розгортаючи пакунка, іменинник відносить його у дальній куток або з байдужим виглядом передає його комусь із родичів і додає: «На. Поклади десь там!».

Це, звичайно, ознака абсолютної неповаги не лише до подарунка, а й до гостя, котрий до вас завітав. Адже, вибираючи вам подарунок, він думав тільки про вас, враховуючи ваші смаки, уподобання, і ваша оцінка йому далеко не байдужа. Тому в цьому випадку найкраще чемно подякувати гостеві, розгорнути при ньому пакунок, подивитися, що в ньому ,і в напівжартівливій формі щось сказати йому.

Щоб ви не сушили собі голови, що ж у цьому випадку говорити, подаю кілька напівжартівливих зразків:

— Ану погляньмо, що ти тут мені приніс! — кажете, посміхаючись. Ви розглядаєте при гостеві подарунок навіть у тому випадку, коли обличчя гостя раптом покривається червоними, як стоп-сигнал, плямами. — Ага-а! Я так і думав. Це те, що називається — і дешево, і сердито. Новобілицький нічник за вісімдесят сім копійок. Знайома штучка. В магазині уцінених товарів брав? Нічого. Не переживай так трагічно. Іменини ж не в тебе, а в мене. І пам'ятай: для мене дорогий не подарунок, а твоя увага. І ще одне: дарованому коневі в зуби не заглядають. Іди, роздягайся...

— Та-ак... А кого це ще до нас ангели на крилах несуть? А, це ти? Привіт, привіт! Вітання приймаємо. Подарунки, між іншим, теж. Але не забувай про нові правила гарного тону. Отож викладай все одразу. Так би мовити, на бочку. Ти за холодильник не сунь. Не сунь. А тут при гостях розгортай і показуй. А то буде, як торік: накидали за шафу, за вішалку, хтось два подарунки у ванній повісив. Потім ледве позбирав. Розгорнув і не знав, хто й що приніс. Тепер цього не буде. Не ламайся. Давай, давай розгортай... Ага! Все ясно. Теж нічника приніс. Ти що, змовився з Іваном Петровичем? Ну, нічого, буде два... Заходь! Заходь!...

— А що у тебе, голубе? Розпаковуй. За новими правилами живу. А ти як думав? Не відстаєм від віянь сучасності. Показуй, над чим заради свого дорогого іменинника голову сушив. Свічник. Ну, ти молодець! Ви що, мене усі за сову маєте?! Насміхаєтесь наді мною, чи як? Самі нічники й свічники з настільними лампами! Ви б ще мені посудину нічну принесли... Ну, гаразд. Сідай. Це все жарти. У «Правилах» сказано...

— А це що? Для чого ти ціну обірвав? Ти знаєш, що за «Правилами» цього робити не рекомендується. А може, в тебе подарунок дорогий. Справжня кришталева ваза, а не звичайнісіньке скло. Нема ціни на подарункові — гріш йому ціна. Та ти на мене не дмися. Ти нові «Правила» читай... А там сказано... Може, він і не куплений... Якщо без ціни...

— Поїхали далі. Не всі одразу. За вуха потім тягти будеш. Показуй, що приніс. О, це я розумію. Одразу видно, що за подарунок. Хоч на ньому ні ціни, ні етикетки. Але знайомий. До болю, я б сказав, знайомий. Ну, так і є. Це ж отой електробудильник, що я позаторік подарував Марченку, а він торік — тобі, а ти цього року — мені. Молодець! Але чи знаєш ти, що до нього уже давно не випускають батарейок? Слідкувати ж за пресою, голубе, треба. Але нічого — ти не конфузся. Твої ж іменини після моїх. Вважай, що ми квити...

Як бачите, нові «Правила гарного тону» мають рацію, коли настійно радять усе-таки розгортати подарунки в присутності іменинника, щоб він оцінив, хто перед ним і що перед ним. Хай бачить, скільки ви у свій подарунок уклали власної вигадки, дотепності, доброти, уваги. Одне слово, всього того, як пишуть посібники, на що ви здатні!

Олег ЧОРНОГУЗ.

ШЕФСЬКА ДОПОМОГА

ГУМОРЕСКА

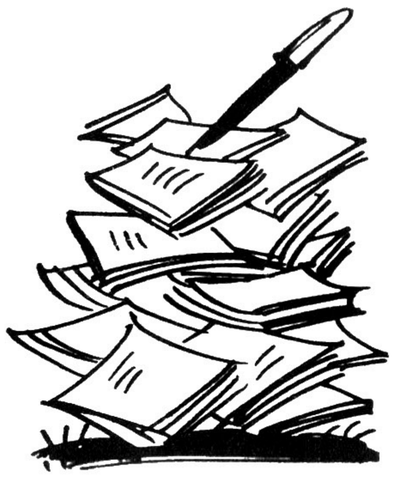

Наш відділ відправили в підшефний колгосп збирати картоплю. Там нам виділили автомашину, видали кошики і вивезли в поле.

— Робота нескладна, — пояснив бригадир. — Вибираєте картоплю в кошики і зносите до машини.

— Це тільки на перший погляд не складна, — заперечив наш начальник. — Без наукової організації праці і змагання тут не обійтися.

Проти змагання бригадир не заперечував. Ми швиденько зібрали нараду, щоб розробити умови. Після недовгих дебатів утворили штаб по керівництву, який мусив стежити, щоб змагалися в однакових умовах. Штаб складався з начальника і двох заступників. Три працівники увійшли в комісію по обліку: рахувати, хто скільки кошиків збере. Всіх інших розбили на бригади, по два чоловіки в кожній. Поки вирішували ці питання, настала обідня пора, і всі полізли в портфелі за бутербродами.

Після обіду робота закипіла. Ми швидко наповнювали кошики і зносили картоплю в кузов. Обліковці чітко фіксували, хто скільки кошиків зібрав, і передавали звіти в штаб по збиранню.

Але так тривало недовго. Хвилин через десять, коли перша бригада вирвалась на два кошики вперед, старший економіст Злидень звернувся до штабу із заявою, що дехто намагається досягти легкого успіху і висипає в кузов неповні кошики. У штабі порадились і вирішили створити комісію, яка стежила б за наповненням кошиків. До неї увійшов Злидень і його напарник. Вони оглядали кожний кошик, виводили коефіцієнт наповнення і передавали його в комісію по обліку.

Через годину у штаб надійшла заява від інструкторів Зацькованого і Пантюха, котрі солідно відстали від інших бригад. Вони сповіщали, що мають місце випадки, коли не вся картопля визбирується з рядків, а вибирається тільки велика, щоб швидше наповнити кошик.

Терміново було створено комісію по чистоті збирання. Працювала вона дуже ефективно, бо одразу ж виявила, що скаржники — Зацькований і Пантюх — підкидали картоплю на сусідні рядки.

Обурений цим ганебним фактом, штаб зібрав загальні збори. Ми оперативно затаврували несвідомих, а вони повністю визнали свою провину.

Однак цим не обмежились, адже постала нова проблема. Для її вирішення хтось порадив створити комісію по виробничій етиці, яку очолив Полуничка.

За короткий час ця комісія виявила ще два недоліки. По-перше, картоплю не завжди ретельно очищали від землі, по-друге, інколи губили бульби по дорозі до машини. Факти були кричущі, тому ідея створити комісію по якості збирання та боротьбі з транспортними втратами ні в кого не викликала заперечення. А інспектор Полуничка взяв собі на допомогу трьох працівників, мотивуючи це великим обсягом робіт. Так утворилась комісія по вдосконаленню організаційних структур.

Здавалось би, можна було працювати.

Але вигулькнула нова проблема. Почалося безладдя з документами. Акти, довідки, протоколи засідань потрапляли у штабні комісії із запізненням, а часто і не за адресою. Створилася загроза, що штаб почне отримувати хибну картину ходу робіт. Вихід був тільки один: для прискорення документообігу ввести посаду кур'єра. Але зробити це виявилось зовсім нелегко. Справа в тому, що безпосередньо на збиранні картоплі працювали лише Біловол і Риборак. Вони змагалися між собою, і переведення Біловола в кур'єри позбавляло Риборака суперника.

Ми довго сушили собі голову над цією проблемою і, можливо, так би нічого не придумали, якби не наш начальник.

— Біловола переводимо в кур'єри, — запропонував він, — Риборак нехай бере індивідуальні зобов'язання і бореться за їх виконання.

З цього моменту все пішло, як по маслу. Риборак збирав картоплю. Біля нього товпилися члени комісії по якості збирання. Вони прискіпливо перевіряли, чи очищає він картоплю від землі. Слідом сунула комісія по чистоті збирання і ретельно обстежувала рядок. До машини Риборака супроводжувала комісія по боротьбі з транспортними втратами. Комісія по наповненню кошиків виставляла коефіцієнт наповнення. Вся інформація детально аналізувалася обліковцями і передавалася у штаб по збиранню. Комісія по виробничій етиці слідкувала, щоб конфлікти між комісіями не перетворювались у вульгарні сварки. А Біловол бігав між комісіями з паперами.

Ми навіть не помітили, як підкрались сутінки. Писати протоколи і акти стало неможливо, і штаб наказав підбити підсумки. Як виявилося, Риборак не дуже впевнено перевиконав індивідуальні зобов'язання. Це стало приводом для серйозної розмови про приховані резерви і ефективність.

Стомлені, але задоволені поверталися ми з поля. Біля кагатів нас зустрів голова колгоспу.

— Ану, подивимось, як шефи попрацювали, — мовив він, вилізаючи на машину. — Не розумію, ви ж ніби картоплю збирали, а тут повно паперу! — здивовано вигукнув через мить.

— Картопля під документацією, — пояснив начальник.

Сергій ПОЖИВИЛКО.

МІНІАТЮРИ

НЕЗВИЧАЙНА ХВОРОБА

— Та й хвороба ж якась клята,—
Гнат сусіду говорив,—
Як наїмся — хочу спати,
Тільки встану — знову б їв.

Б. СЛЮСАР.

ПІЗНАВ ЦІНУ

Коли він чоловіком був у Тані,
Купався, як вареник у сметані.
Коли ж опісля закохавсь у Віру,
Пізнав ціну, як кажуть, і кефіру.

В. ШЕХОВЦОВ.

м. Харків.

ТВОРЧІ МУКИ

Сидить Мирон, очима блима,
Сидить — ні мертвий, ні живий:
Ну, не виходить анонімка,
Не пишеться, хоч вовком вий!

Сидить Мирон, ридає, плаче,
Ламає руки від розпуки...
І в анонімників, як бачим,
Також бувають творчі муки...

Михайло ОМЕЛЬЧЕНКО,
робітник київського заводу «Вулкан».

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

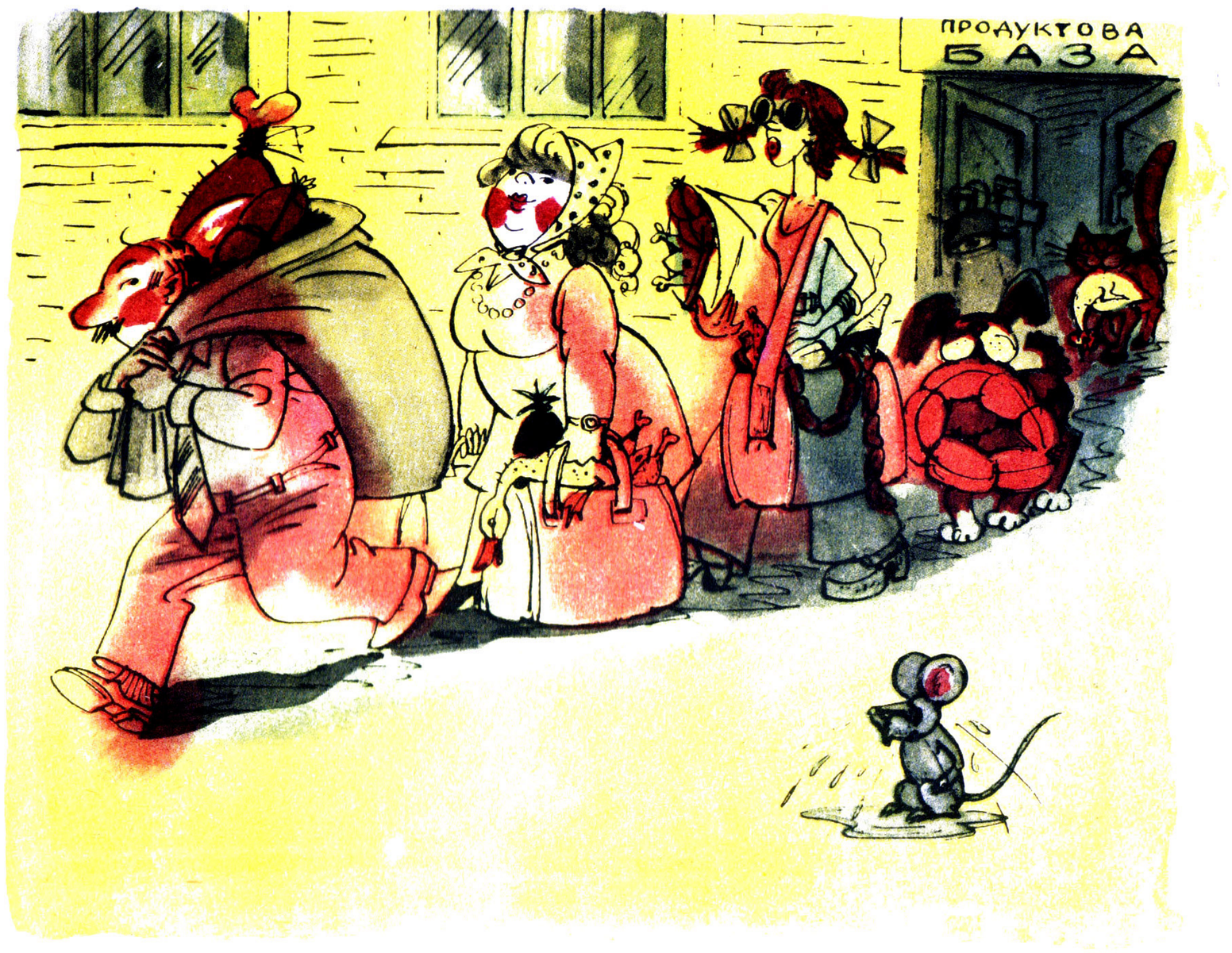

— Дід тягне, баба тягне, внучка тягне, Жучка тягне, кішка тягне, а спишуть усе на мене.

Вітаємо ювіляра!

Письменника Олександра ІЛЬЧЕНКА з його першим 70-річчям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ДАЙТЕ МАНТІЮ!

Репортаж з чергового засідання членів клубу губителів природи

— Чому не розпочинаєте? Нам ще сьогодні ж природу губити! Та якщо так будемо засідати!.. — затупотіли ногами губителі після того, як блідий, мов стінка, головуючий вдруге підвівся, випив склянку води і, не сказавши ні слова, знову опустився на стілець...

— Товариші! — нарешті тремтячим голосом відкрив він чергове засідання. — Трапилося непередбачене...

У залі стало тихо.

— Трапилося таке, — трохи заспокоївся головуючий, — яке ще ні разу не траплялося за весь час існування нашого клубу. Ми не зможемо вручити губителям, котрі сьогодні будуть прийняті в дійсні члени, мантії з риб'ячої луски, водоростей і латаття...

— Чому?! — вибухнув зал.

— Згоріло приміщення, в якому вони зберігалися...

— Як згоріло?!

— Це неподобство!

— Дожилися!

— Як же нам без мантій бути?! — вигукували обурені губителі.

— Спокійно! — заспокоїв присутніх найстаріший член ради Клубу. — Ми у цій справі розберемося і винних буде покарано...

— У цьому ніхто не сумнівається, — підвівся директор Ізюмського оптико-механічного заводу Володимир Леонідович Безкорсий, коли у залі трохи вгомонилися. — Але як я без мантії додому повернуся. Мене ж засміють. Скажуть: «Даремно хвалився, що твоє підприємство найбільше забруднює води Сіверського Дінця, а тобі навіть мантії губителя природи не вручили. Значить, недостойний...».

— А як нам бути? Ми що, даремно отруювали притоку Сіверського Дінця річку Ізюмець? — обурилися директори ізюмських маслозаводу і пивзаводу О. О. Шершньова та М. В. Петренко. — Та нас же за це уже двічі районна газета критикувала... І раптом повертаємося без мантій...

— Нас теж критикувала, — обізвався й директор Ізюмського тепловозоремонтного заводу Олексій Петрович Козлов. — Але потік мазуту, дизельного пального і різних «хімікалій» із нашого заводу як тік у Дінець, так і тече. У нас навіть очисних споруд немає... То може, хоч одна мантія залишилася?.. Нехай і обгоріла...

— Ми теж згодні і на обгорілі! Давайте, які є! — раптом здійняли галас голова робітничого комітету Костопільського лісгоспзагу П. Х. Кравець, голова Маломидської сільради М. О. Крупеня, бухгалтер Великомидського лісництва С. О. Коваль, інженер з техніки безпеки колгоспу імені Щорса О. М. Волошин, лісники Великомидського лісництва В. А. Жук та І. П. Гришан.

— Товариші, не всі зразу! Нехай говорить хтось один! — закликав до порядку головуючий.

— Можете уявити наше становище, — за всіх сказав Микола Олексійович Крупеня. — Ми на території Костопільського району, що на Ровенщині, лося вбили, хоча ліцензії на це не мали. Зате мали три незареєстровані рушниці. І якщо врахувати, що серед нас товариші, які повинні не губити, а охороняти природу... Ні, нам без мантій повертатися додому не можна. Дайте хоч якінебудь...

...Довелося усім вищезгаданим товаришам вручити обгорілі мантії, пообіцявши на наступному засіданні обміняти їх на нові.

Репортаж вів М. ПРУДНИК.

Любомир ДМИТЕРКО

КОЛЮЧИЙ ТРИПТИХ

1. ДЕЯКИМ ЗНАЙОМИМ

Велично сяє п'ятикутна зірка,
Вирує праця і життя кипить.
А ваші душі імпортна ганчірка,
Як найдорожча мрія, полонить.

Підвладний впливам і смаку, і вроди,
Не збайдужілий до жіночих чар,
Визнаючи законне право моди,
Я — ворог легкопромівських бездар.

Вони повинні вдовольнить бажання
Творити власну моду й красоту,
Щоб кожна жінка одягла убрання, —
Як вишня, як черешня у цвіту.

Не раз носив я речі закордонні,
За торговельний обмін стоїмо!
Але не суньте в очі безпардонне
Лахміття, на якім чуже клеймо.

Хапаючись за джинсову штанину,
Не кидайтесь наосліп, навмання...
І поважайте гідність, що людину
Від мавпи та папуги відрізня.

2. МОЧЕМОРДИ

Ну що їм час гучний, великий,
Природа, сповнена краси?
Про це забули сизі пики
І фіолетові носи.

На підступах до гастроному
Чекають зранку відкриття.
Картину бачимо знайому —
Од відкриття до закриття.

Моралі силоміць не виб'єш,
Та клекотить у серці гнів.
Хоч сам, буває, чарку вип'єш,
На тост не пошкодуєш слів.

Усі ми грішні. Не святенник
Епоху стверджує в трудах.
У плині клопотів щоденних
Знаходим радість у святах.

Радіємо обіймам друга,
В бою, в труді — потрібен друг.
Та звідки ця гидка наруга,
Це раювання для п'янюг?

Чому проходимо, байдужі,
Коли в атаку треба йти, —
Переступаємо калюжі,
Шукаєм обхідні мости.
О, як ми панькаємось часто!..
«Хто винуватий — той чи цей?..»
А погань ця руйнує щастя
Своїх обкрадених дітей.

3. СХАМЕНІТЬСЯ!

Живе собі хлопчик смаглявенький — Коля.
А час у дитинстві повільно пливе.
По суті у хлопчика люта недоля,
А Коля стрибає, сміється, — живе!

Здається, повинен душею боліти,
Та мама недолю на себе взяла.
Зростають під сонцем безбатченки-діти,
З дитинства потроху звикають до зла.

Я бачив скорботних дітей Ленінграда...
Я чеське дівчатко виносив з вогню...
Дитинство топтали війна та блокада,
Пожежі й фронти руйнували сім'ю.

Не раз іще в пам'яті гірко воскресне —
Як громом: «Не вернеться батько з війни...».
Багато лягло їх, завзятих і чесних,
Щоб горя не відали дочки й сини.

Ми й зараз грудьми захищаєм дитинство,
Відводим загрозу розбою й пітьми.
Тим часом, пробачте, трапляється свинство —
Блукають негідники поміж людьми.
Вони ще й бундючаться в нашому домі,
До спільного столу сідають не раз.
Їх вчинки ганебні нам добре відомі,
Та начебто це не стосується нас.

Мовляв, на роботі ми з ними колеги,
А решта... То треба журитися їм.
А ті процвітають, не знають бентеги,
Сирітство даруючи дітям своїм.

А жінка? Прообраз кохання і ласки...
І раптом — хизується брезклим лицем.
Взамін колискової пісні і казки —
Лунає цинічне: «Один раз живем!».

Один раз. Єдиний. У тому-то й справа!

Тож очі промиймо в джерельній воді.
Дітей пригортає до серця держава,
Їм долю будує в тяжкому труді.

Веде їх за руку в садок і до школи,
І зорі щасливі їм світить вгорі.
А ви не зазнаєте щастя ніколи,
Облудні батьки та сліпі матері!

Дитячою ласкою не обігріті,
Бідніші за звірів, не тільки людей...
Насправді, — недовго живеться на світі,
Та вічні ми— в пам'яті наших дітей!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«У нашому кафе «Удай» відвідувачі ніколи не затримуються: тільки зайдуть, одразу ж і виходять. Дехто може подумати, що їх там швидко й чемно обслуговують. Але це не зовсім так. Просто у кафе нічого немає: ні вибору страв, ні безалкогольних напоїв, ні соків. До речі, немає і порядку. Бо який порядок може бути там, де зранку і до пізнього вечора лише вином торгують. Скаржились ми керівникам сільського споживчого товариства, скаржились і до райспоживспілки, але вони наче не чують», — писали до редакції жителі села Монастирище, що на Чернігівщині.

Після втручання в цю справу Перця голова правління Ічнянської райспоживспілки С. А. Звонок повідомив, що лист було розглянуто на відкритих партійних зборах Монастирищенського споживчого товариства, де були присутні голова виконкому сільради та усі працівники кафе.

За порушення правил торгівлі завідуючу кафе Пархоменко К. С. з роботи звільнено. А інструктору громадського харчування райспоживспілки Бурлаці А. П. за несвоєчасну перевірку і розгляд скарги про недоліки в роботі кафе оголошено догану. Нині в кафе є асортимент страв, збільшено продаж безалкогольних напоїв і соків.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Книга святих і нечестивих

Без слів.

— Адаме, ти чого злякався? Я ж Єва.

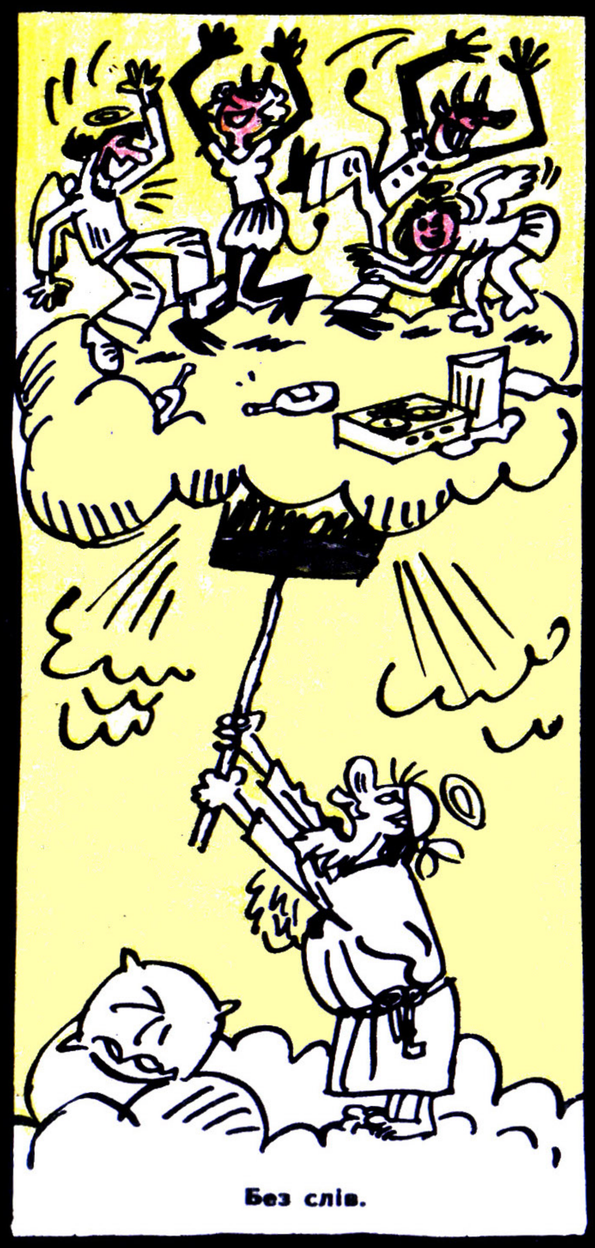

Без слів.

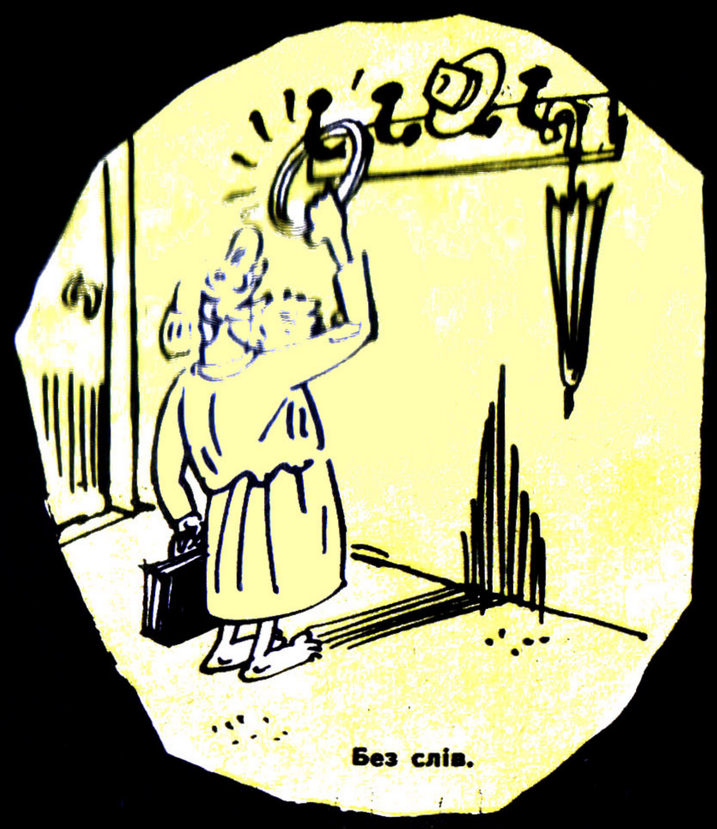

Без слів.

Звичка — друга натура.

Без слів.

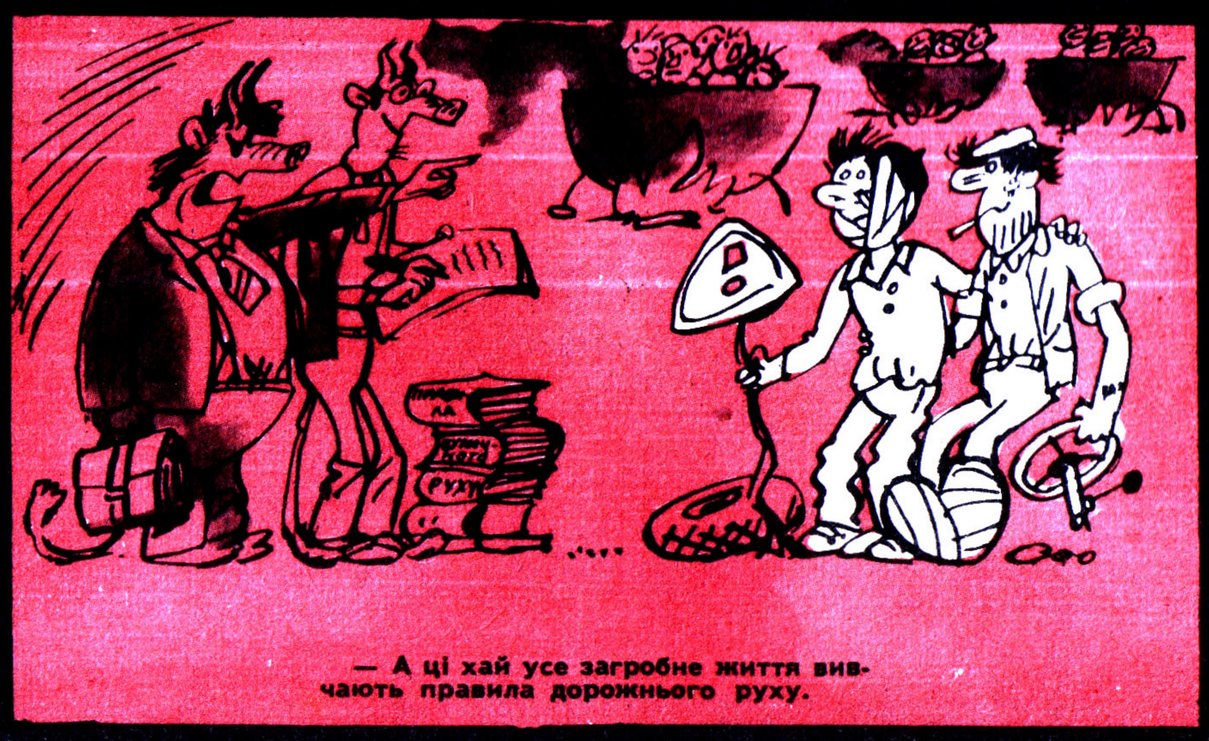

— А ці хай усе загробне життя вивчають правила дорожнього руху.

Виставка Ширнетреба

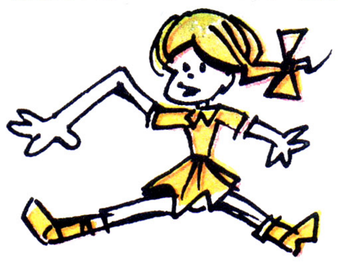

ТИСЯЧІ «ЧОМУ!»

У дитячому куточку виставки, як завжди, багатолюдно. Тисячі «чому!» зливою обрушуються на бідні батьківські голови.

— Чому лялька «Люда» заплющити очі може, але вже розплющити — ні!

— Чому на обличчі ляльки «Зіни» брудні плями, наче вона ніколи не вмивалася!

— Чому в ляльки «Олени» одна рука довга, а друга — коротка!

— Чому в ляльки «Малюк» одна нога теліпається!

Звичайно, батьки переадресовують ці «чому!» виставкому. А виставком — дирекції Ворошиловградської фабрики іграшок, яка ці ляльки виготовляє.

ОЛІМПІЙСЬКИЙ СПОКІЙ

На спортивному майданчику виставки тривають футбольні баталії. Юні футболісти, що розігрують першість, показують чудеса майстерності. Точні передачі, злагодженість взаємодій нападу і захисту викликають захоплення болільників. Та особливо вражають своїм олімпійським спокоєм воротарі. Вони настільки впевнені, що м'яч не потрапить у ворота, що навіть не дивляться на поле. Отже, усі матчі закінчуються з нульовим результатом. Інакше й бути не може. М'ячі, якими грають футболісти, до воріт не долітають — лопаються. Проте гра не зупиняється. Бо в розпорядженні виставкому таких бракованих м'ячів виробництва Копичинського виробничого об'єднання гумових іграшок (Тернопільська область) біля тисячі штук.

КОРИСНІ ПОРАДИ

Якщо вам терміново знадобиться крейда і її чомусь не виявиться в найближчому магазині, купуйте замазку виробництва Кременського заводу госптоварів (Ворошиловградська область). За прямим призначенням цю замазку використовувати неможливо, оскільки вона кришиться і розпадається під руками, зате неочищеної крейди в ній — цілі шматки.

* * *

Якщо вам потрапить до рук кельма Золотоніського заводу металовиробів, котра за формою нагадує дитячий совок, не поспішайте викидати її на смітник. Віддайте її дітям. Хай бавляться в пісочниці. Все ж таки, з тієї кельми хоч якась користь, а буде.

Об'яви, оголошення

МІНЯЄМО

350 підошов, які відклеїлися од хлопчачих туфель Гуляйпільської взуттєвої фабрики, на одну пару доброякісного взуття. Туфлі названої фабрики не пропонувати, оскільки,крім усього іншого, вони ще й мають страхітливий вигляд.

Виставком.

ШУКАЄМО

віртуоза, який зумів би приготувати хоча б яєчню на керогазі виробництва дніпропетровського заводу «Металопобут». До його послуг 100 керогазів, у яких, опріч того, що кришки не підходять до корпусу, ще й регулятор не працює.

Дачники.

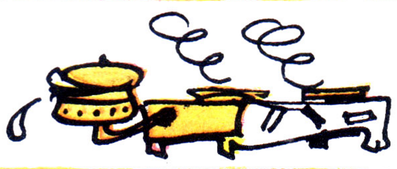

ПОТРІБНІ

сміливці, котрі довели б експертам по якості, що нашими каструлями, від яких легко відриваються ручки, таки можна користуватися. Можливо, тоді б із чотирьохсот каструль, забракованих інспекцією, хоч кілька вдалося б продати.

Дирекція Черкаського машинобудівного заводу ім. Петровського.

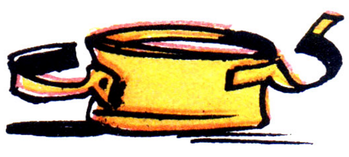

ОСТАННЯ КРАПЛЯ

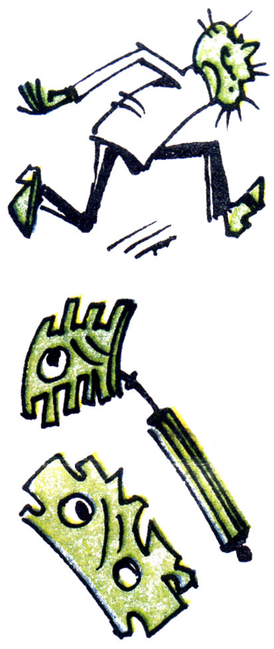

Електробритва надійно увійшла в побут чоловіків. Навіть важко тепер уявити, що не так давно ми обходилися без цього надзвичайно зручного атрибуту чоловічого туалету. Та, як і в кожному ділі, маємо купку скептиків, які при всьому при тому віддають перевагу лезам. Мовляв, так, як поголишся лезом— ні з якою електробритвою не порівняти!

За перевиховання цих скептиків узялися працівники Київського експериментального заводу металогалантереї. Вони випустили 579 приладів для гоління з цілим букетом дефектів — щербини, подряпини, гострі кромки, облої, деформація поверхні. Вже після одноразового користування таким приладом для гоління найпереконливіший прихильник лез побіжить до магазину за електробритвою.

ВІДПОВІДЬ ЕКСПЕРТА

Учні, які завітали до головного експерта виставкому, дуже хвилювалися:

— Ми переконані, — сказали вони хором, — що цей олівець зроблено з якоїсь невідомої породи дерева. Уявіть: кілька десятків ось таких ножів зламали, а підгострити його так і не змогли.

Головний експерт, який давно звик нічому не дивуватися, навіть не глянув на олівець.

— Кілька десятків ножів! — перепитав він. — Здається, я починаю здогадуватися...

— Отже, надтверде дерево!

— Навпаки, — сказав експерт, — ножі нікуди не годяться. Те, що ви тримаєте в руці, — учнівський ніж «Рибка» виробництва дніпропетровського об'єднання «Металіст» — крім десятків інших дефектів, має характерну відмінність — леза швидко ламаються або ж випадають. 1800 таких ножів одночасно демонструються на нашій виставці.

Наш дегустаційний зал

Скільки нових оригінальних рецептів з'явилося на світ тільки тому, що якийсь кухар по неуважності поклав у страву замість солі — цукор, або ж взагалі щось забув покласти. Сьогодні ми пропонуємо відвідувачам виставки страви, які з'явилися на світ теж у результаті випадковостей. Чогось недовклали, чогось не врахували. А якщо вірити діалектиці, випадковості мають певну закономірність. Отже, цілком закономірно, що експерти по якості однаково оцінили нові страви.

ПЮРЕ З ОГІРКІВ

Рецепт цієї страви простий. Беруться звичайні огірки і при засоленні трохи змінюється технологія: додається менше солі, зате більше води. Якщо додати до цього їх недбале зберігання, то маємо огірки, які повністю розповзлися. Ці огірки треба їсти (звичайно, при великому бажанні), тільки ложкою. 1237 кілограмів таких огірків поставила Тульчинська заготконтора, що на Вінниччині, в місто Ригу, а звідти їх було переправлено на нашу виставку.

НЕ ТОЙ КОЛІР

Яблучний сік можна легко розпізнати по кольору. І, звичайно ж, ми його не переплутаємо ні з яким іншим. А от Ніжинське виробничо-агроконсервне об'єднання довело, що яблучний сік може мати колір іржі. А на смак відрізнятися від усіх існуючих напоїв. Варто було трилітрові банки закрити іржавими кришками, і тепер найдосвідченіший дегустатор не відгадає, що то за унікальна рідина. 353 такі банки надійшли на нашу виставку.

ЛЕГКО ПЕРЕКОНАТИСЯ

Якщо хтось із споживачів має сумнів, що одним з головних компонентів популярної ікри кабачкової є вода, може легко переконатися в цьому, глянувши на банку з етикеткою Могилів-Подільського консервного заводу. Рідина в цій банці чітко відділяється від інших компонентів. Такий ефект досягається просто: в ікру кабачкову на підприємстві недовклали жирів та інших речовин. 19.052 банки такої ікри до послуг дегустаторів!

Народні усмішки

ЦІКАВІСТЬ

Запитує онук у свого вісімдесятирічного діда:

— Дідусю, чого молитись перестали? Що, бога нема?

— Авжеж, нема, — відказує старий, — колись піп один косу носив, тепер півсела гривами трусить.

Надіслав В. ЯРЕМЧУК.

м. Житомир.

ЯКОСЬ ВИЙДЕ

Заходить до кравця замовник.

— Ну, так як будемо шити? — запитує кравець.

— Ви шийте добре, а погано воно само вийде.

Надіслав Д. ЯНУШКЕВИЧ.

смт. Вовковинці
Хмельницької області.

ПОСАГ

— То кажеш, хлопче, що береш мою дочку без усякого посагу?

— Так, батьку. Ніякого посагу мені не потрібно.

— Ну, то вибачай, соколе. Я за тебе своєї дочки не віддам.

— А то чому?

— А тому, що не хочу мати дурного зятя.

ДРУГОГО НЕ ЧУТИ

— Боже мій, у тебе дванадцятеро дітей. І як ти можеш серед такого галасу жити?

— Нічого. Коли одне починає кричати, то другого вже не чути.

РІЗНОГО СОРТУ

Покупець питає в аптекаря:

— Чому це виставлені на продаж термометри показують різну температуру?

— А вони різних сортів — першого, другого й третього.

Надіслав П. ПОЙДА.

м. Ужгород.

ВОСЬМИЙ

Сидить на березі річки Тиміш Бурдейний, рибалить. Надходить Олекса Шпак, цікавиться:

— Що ти робиш?

— Ловлю коропів.

— А чого ж без вудки?

— Та я от направляю на воду дзеркало, риба побачить своє відображення і вискакує на поверхню...

— І багато отак зловив?

— Ти будеш восьмий, — відказав Тиміш.

Надіслав В. БРОВИНСЬКИЙ.

с. П'ятківка
Вінницької області.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

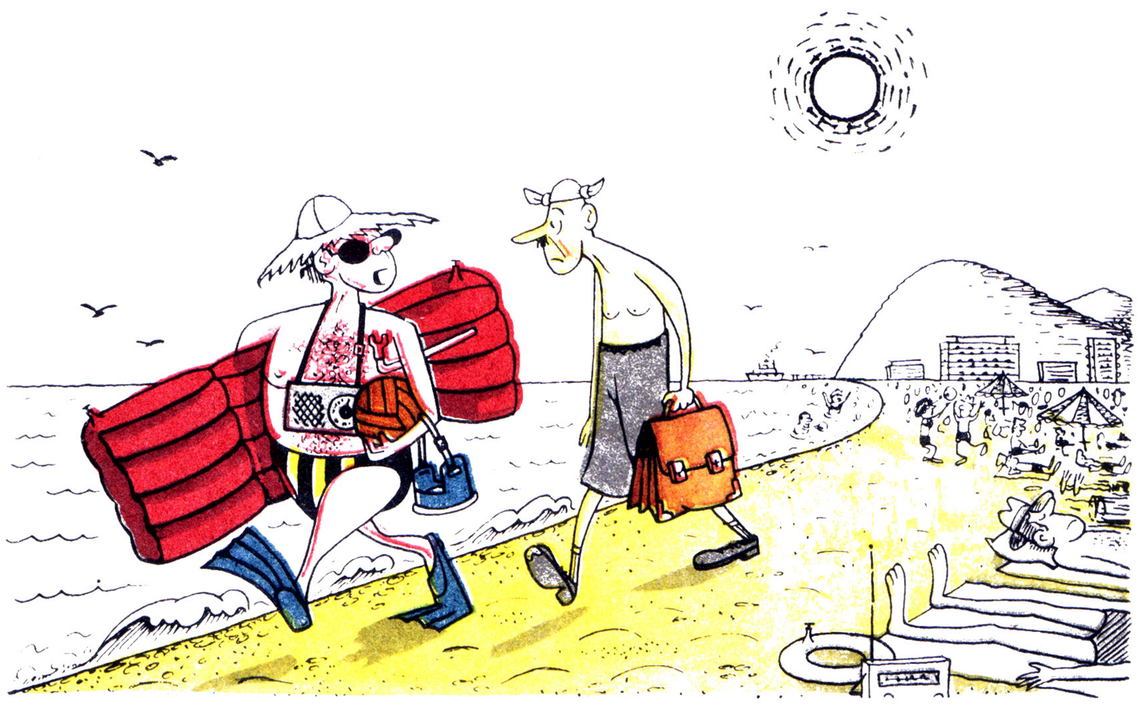

— Ніколи не гадав, товаришу Кузьменко, що ви так легковажно ставитесь до відрядження на південь.

НОТАТКИ ПРО ІХНІ ПОРЯДКИ

БАЄЧКА І ДІЙСНІСТЬ

Було це десь років понад двадцять тому. В Туреччині, поблизу відомої гори Арарат, сливе на самому кордоні з Радянським Союзом з'явився чималий гурт американців. Називали вони себе археологами і з серйозною міною на лиці твердили, що прибули сюди, аби прислужитися науці — розшукати рештки... Ноєвого ковчега! Еге ж, саме отого біблійського корабля, який, знову ж таки згідно біблійських даних, під час всесвітнього потопу якраз до цієї гори пришвартувався.

Керівник тої експедиції Гаррі Бенсон гучно величався професором. Для вченого світу це було чимось на зразок дивного, несподіваного — хоч і не археологічного характеру, звісна річ,— відкриття: такого колеги з професорським званням вчені археологи не знали. Та поки хто там дивувався, експедиція поралася біля гори Арарат. Але, на відміну від звичайних археологів, Бенсонові люди не стільки копирсалися в землі, скільки вовтузилися коло якогось дивного, як для археологів, знаряддя. Щоправда, через якийсь час американська преса гучно повідомила про унікальну знахідку: Бенсоновим хлопцям, мовляв, удалося витягти з тамтешньої річки Аракс уламок справжнісінького ковчега біблійського праотця Ноя! Газети навіть умістили на своїх сторінках фотографію якоїсь трухлявої дошки. Сенсація!

Та згодом та «сенсація» гучно луснула. Всюдисущі репортери докопалися до кореня тої експедиції. Виявилося, що загадковий «професор археології» Гаррі Бенсон насправді був тертим розвідником. І всю ту баєчку про розшуки біблійського ковчега вигадали в американському містечку Ленглі поблизу Вашінгтона, в резиденції Центрального розвідувального управління Сполучених Штатів. Вигадали для того, щоб прикрити тією «археологією» розвідувальну діяльність проти нашої країни.

Так от, луснула тоді та історія з ковчегом. А з часом призабулася. Бо чи ж одну таку облудну байку вигадали спритники з Ленглі!

Але в самому Ленглі не забули баєчки тієї, лише поклали в архів: а, дивись, іще й знадобиться. І справді знадобилася таки!

За теперішніми повідомленнями деяких американських газет, у США знову споряджається експедиція на Арарат. І знову ж таки для розшуків решток того Ноєвого ковчега. Переказують, що вже ведуться переговори з відповідними турецькими відомствами: новоявлені американські «археологи» хочуть домогтися дозволу вести свої «пошуки» во славу науки.

І знову ж усе пояснюється дуже просто. Як відомо, за часів шаха американські розвідники непогано почувалися в Ірані, обладнавши там на ірансько-радянському кордоні свої численні пости стеження. З Ірану, як знову ж таки відомо, їх витурили. Тому-то й накидають вони тепер оком на турецьку територію, тому-то, не вигадавши нічого розумнішого, й витягли на світ білий із свого архіву стару байку про Ноїв ковчег.

Я. ВАЛАХ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

ІСМІХ, ГРІХ

ПАТРІАРХАЛЬНІ ЗВИЧАЇ

Чимало, якщо й не більшість, сіцілійців вважають, що закони приймаються для того, аби їх обходити. І тут немає такої моди, щоб бігти повідомляти властям про якесь порушення закону, якщо те порушення не чинить тобі особистої шкоди...

Не дуже думаючи про закон, Джузеппе Скаффіді Фонтане жив собі та поживав на острові Сіцілії в невеликому містечку у власному будинку зі своїми власними сімома дружинами. Всі жителі містечка знали про той гарем. Крім властей.

Мирне життя Фонтане і його дружин було порушене тільки тоді, коли в його сімейні справи втрутилася комерція. Фонтане трохи постарів і вирішив, що з нього вистачить і шести дружин, зате не завадить мати на хазяйстві автомобіль. Отож (знову-таки, звісна річ, не вельми про закон дбаючи) він і проміняв якомусь своєму родичеві одну із семи своїх дружин на вантажну автомашину. Але непокірна дружина відмовилася змінити чоловіка і звернулася до поліції. Отоді велелюбний Фонтане і потрапив за грати.

ІСМІХ, ГРІХ

З ХАЗЯЙСЬКОЮ ГОСТИННІСТЮ

Злодіяк у Англії останнім часом досить-таки розвелося. Але в будинок Джорджа Баністра вони не навідувалися. І то зовсім не тому, що господар подбав про якусь надзвичайну охорону. Скоріш навпаки: на дверях Джорджової обителі уже понад два роки висить таке письмове звернення: «Якщо ви бажаєте непомітно проникнути в будинок, щоб знайти там гроші, дзвоніть без вагань у будь-який час, бо я хотів би допомогти вам у пошуках».

ГІРКОТА СОЛОДКОГО ЖИТТЯ

Кожен, хто хоче поринути в «солодке життя» нічних розважальних закладів міста Рима, проходить таку ж процедуру перевірки, як і в аеропорту. Всіх, хто входить до нічних ресторанів чи кабаре, непомітно просвічують рентгенівськими променями, щоб виявити приховану зброю. На ці удосконалення — а, значить, і на витрати — власники тих закладів пішли не від солодкого життя: стрілянина і пограбування відвідувачів стали тут звичайним явищем.

ХТО ЩО ЗАЗНАВ?..

Вернувсь у дім — його нема.
Та що нам — двічі помирати?!
І він з коровою ярма
Зазнав світи переорати.

(Петро КАРАСЬ. Із вірша, вміщеного в Хмельницькій обласній молодіжній газеті «Корчагінець»).

Він із буланим хомута
Зазнав по краю мандрувати...
Та ось додому поверта.
Аж гульк — нема, пропала хата!..
Глядь — і буланого катма!..
Що — помирать? Навіщо все те?
З велосипедом він кермa
Зазнав об'їздить ще планету...

...Зазнав гіркоти і читач;
Кривився він і супив брови:
Який абсурд виходить, бач,
Коли поету чхать на мову!

Іван НЕМИРОВИЧ.

ЗАМІНОВАНІ ВІРШІ

І верб зелені **вибухи** з туманів...
Перед зором **вибухай**, калино...
Де ще справіку витліває грань
І тепловидим сонцем **вибухає**...
Ти таємна така, як забруднений цвіт,
Що світанком німим **вибухає** трагічно...
Вербовий гін, що **вибухає** в небо...
Бруньки у саму душу **вибухали**...
Хай **вибуха** печаль на сто років...
А з долонь прийдешнє **вибухало**...
Вибухало й гасло, як вогонь...
З мого серця **вибухають** трави...
Обережної Серце під тобою
Вибухає буйним щастям трав...

(В. РОМАНЮК. Із книжки «Калинові коні»).

Все вибухає в нього,
Як снаряд, —
Калина й сонце,
І майбутнє, й сад.
І серце, й радість,
І долоня, й плач...
А що як гнівом
Вибухне читач?

Юрій МАРЦЕНЮК.

с. Смига
Дубнівського району
Ровенської області.

Мал. А. БОРДУНІСА

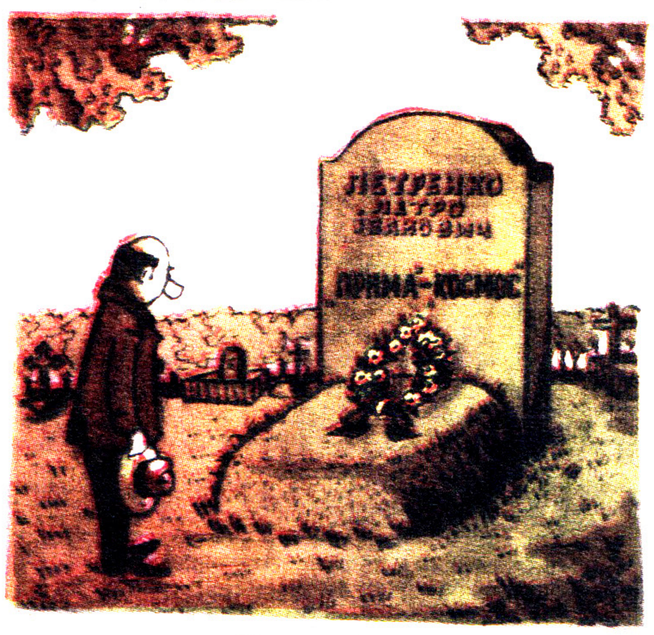

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

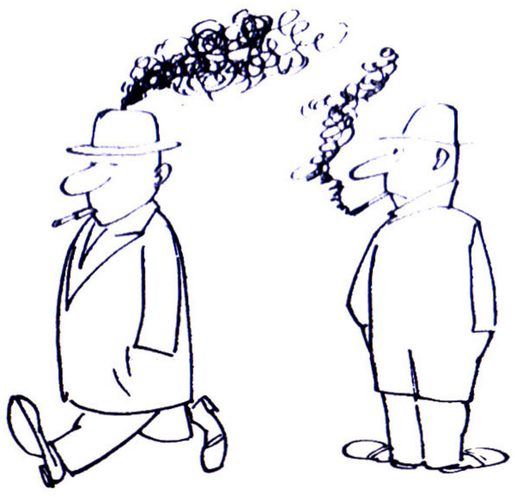

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. М. МАЛОВА

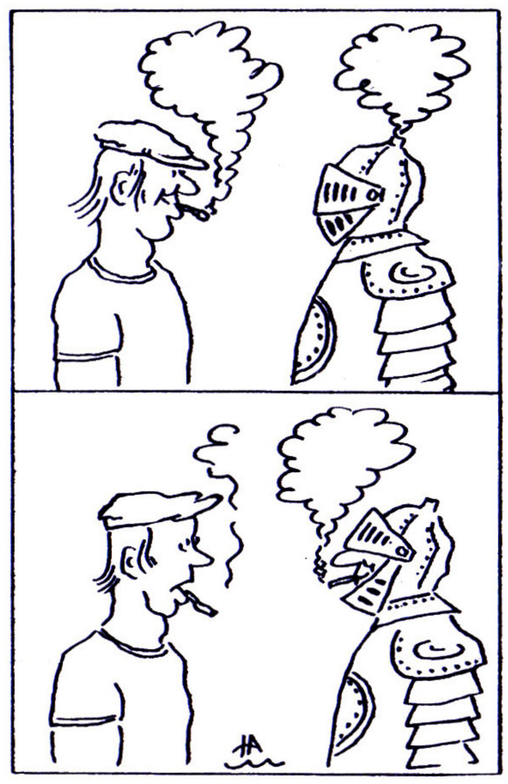

Без слів.

ХАЙ ЗАЛИШАЄТЬСЯ

ГУМОРЕСКА

Наступного дня після звітно-виборних зборів голова колгоспу Віктор Сергійович Трач скликав членів новообраного правління на перше засідання. Запрошені були й керівники майже всіх виробничих ділянок, або, як велемовно їх зве голова, «адмінуправлінський персонал».

— Портфелі будуть роздавати, — по-своєму охарактеризувала це зібрання новий член правління, птахарка Василина Чайка. — У когось відберуть, комусь вручать. Аякже!

Але Трач, мабуть, не ставив собі такої мети. Та й для чого, коли люди справляються з обов'язками? Тому їх одностайно затверджували на своїх посадах. Засідання проходило по-діловому, аж поки черга не дійшла до завгоспа Данила Граба. Тут одностайність присутніх похитнулася, а скоро і зовсім розпалася. Граб, вигнувши дугою дебелу шию, опустив голову і засопів, як паротяг.

— Які будуть пропозиції? — порушив незручну мовчанку голова.

— Граб уже те-е... накерувався, — озвався найдальший куток чиїмсь голосом.

— Зня-ати! — пробасив слюсар Іван Бутенко. — Треба нового завгоспа. Отакечки!

— А по-моєму, хай залишається Граб, — неголосно, мов ні до кого не звертаючись, сказала Василина Чайка.

— Нового треба-а, — загримів слюсар. — Скажімо, Василя Лежня. Скромний... Був на керівних посадах. Отакечки!

— Та бу-у-ув... — непевно протягнув голова. — Але... особисто я не в захопленні від Василевих здібностей. У Лежня, може бачили, двері в сараї не зачиняються, скоро геть розваляться. Паркан кілками попідпираний, щоб не впав, а хвіртка на одній петлі вже не перший рік теліпається.

— А в коридорі ночви підставляє, коли дощ іде, — весело докинув хтось. Мабуть, Василів сусіда.

— Тепер і помізкуйте, — продовжував Трач, — який буде завгосп із людини, котра на власному подвір'ї ладу не дасть? Мені здається...

— Хай залишається Граб, — поспішно прийшла на виручку голові Василина Чайка.

У залі дехто стримано засміявся. Посміхнувся і Віктор Сергійович, ніби Чайка недоречно і невдало пожартувала.

— Є ще кандидатури? — пролунало стандартне запитання.

— Можна Петра Чуприну, — знову прогудів Іван Бутенко, — у того паркан не валиться і хата не тече. Отакечки! Він уже й фундамент із цегли виклав — будуватись буде. Хазяїн Петро.

— Товариші, а по-моєму, хай залишається Граб, — пряла свою нитку Василина.

— Та що ти за того Граба вчепилася?! — вибухнув Бутенко. — Він що, родич тобі?

— Родич. Такий, як тобі Муслім Магомаєв. Снилися мені такі родичі!

— Чого ж ти за нього горою стоїш?

— Потрібен він мені, як чиряк на лобі. За колгосп турбуюся.

— Не розумію, вас, Василино Іванівно, — втрутився у словесну перепалку голова, — поясніть толком.

— Ви ж мені слова не даєте сказати.

Збори загелготіли, почулися прозорі дотепні репліки на адресу Граба і Чайки. Граб ще дужче побагровів і засовався на стільці, а Василина, ніби й не до неї співалося, уважно розглядала обладунки васнецовських богатирів на протилежній стіні.

— Будь ласка, Василино Іванівно, — коректно перервав Василинине споглядання живописного шедевру голова. — Що ви скажете?

— А те ж саме. Хай залишається Граб. Чого ви смієтеся? Подумайте краще. Ось Іван Бутенко пропонував Чуприну. Навіщо? Петро ж, усі чули, збирається будуватись. А в нас у колгоспі гараж недобудований, клуб валиться. Інша справа Данило Граб. Він уже воздвигнув собі он яку кам'яницю. І літня кухня більша за наш клуб... Двір заасфальтований. Навіть паркан із цегли на бетонному підмурку. Не крекчи, Даниле, і не совайся, бо стілець розвалиш. Я ж правду кажу? Правду! Сина відділив у готові хороми, у кума Засядька хата вже бляхою вкрита, брат гараж добудував... Отак, товариші. Більше в Граба незабезпечених родичів немає. Ото ж виходить, що хай залишається Граб на посаді і працює. Бо в нас у колгоспі ділов та ділов. А для більшої певності пропоную переобрати голову народного контролю і заодно ревізійну комісію.

Пропозицію Василини обговорювали недовго, але активно. Врешті визнали її слушною і одностайно за неї проголосували.

Григорій ШИЯН.

с. Богуслав
Павлоградського р-ну
Дніпропетровської обл.

ХЛОПЧИК ПОТІМ

Коли він уперше вимовив це слово, Тимко не пам'ятає. Тільки якось раптом зрозумів, що слово це має чарівну силу. При його допомозі можна звільнятися, ну, хай на певний час, від небажаної справи, нецікавої роботи, перекладати на інших те, що тобі не до вподоби.

— Прибери кімнату, — каже мама.

Сказати «я не хочу» — значить, розсердити її. Мама почне повторювати Тимкові те, що він давно завчив напам'ять. Що він уже дорослий і мусить допомагати їй по господарству, що тільки праця виховує справжню людину, що лінощі — то небезпечна хвороба, яка має найстрашніші ускладнення.

Тому він не каже «не хочу». Він каже спокійно і лагідно:

— Я — потім.

— Заправ постіль, — каже тато.

— Потім, — відповідає Тимко і сідає сам із собою грати в лото.

— Почисть туфлі, — нагадує бабуся.

— Потім, — відказує Тимко і вмикає телевізор.

— Сходи по хліб!

— Потім.

— Полий квіти!

— Потім.

Прибігає його товариш Василько.

— Тимохо, треба ж макулатуру збирати!

— Ай, потім! — махає він рукою.

Приходить однокласниця Оленка.

— Ти мені обіцяв книжку про прикордонників.

— Це її треба десь шукати, — кисло відповідає хлопець. — Якось потім...

Звик Тимко до цього слова. Тільки почне хтось про щось його просити, він, навіть не дослухавши, відповідає:

— Ай, потім!

Так було й цього разу. Не встиг дід Андрій, що живе по сусідству, про щось попросити Тимка, як той уже вимовив своє коронне:

— Потім.

— Яке страшне слово! — мовив дід Андрій.

— А мені подобається, — знизав плечима Тимко.

— Бідний хлопчик, — сказав дід. — Ти й не уявляєш, скільки неприємностей може принести тобі оце «потім». Хочеш, розповім?

— Ай, потім! — легковажно сказав Тимко і побіг собі.

Він згадав дідові слова найближчого суботнього ранку. Коли нагадав батькові, що той пообіцяв саме сьогодні дати йому гроші на іграшкову гоночну машину, то почув у відповідь:

— Потім.

— Коли — потім? — жахнувся Тимко, бо чекав цього дня з нетерпінням.

— Ну, потім, — уточнив батько.

Рауль ЧІЛАЧАВА

СИНІЙ ВЕЧІР

Вже на землю вечір
Опустився синій.
Сині-сині вікна
Стали у хатині.
Засиніла люстра,
Засиніла стеля,
І комаха синя
Сіла на постелі.
І заходить вечір
У ворота сині,
Дітям синю казку
Дістає зі скрині.
То накличе смуток,
То ясну усмішку
І під колискову
Заколише в ліжку.

Переклав з грузинської К. ЖИТНИК.

— Сьогодні ми йдемо в кіно, правда ж? — звернувся хлопець до мами.

— Ні, не сьогодні, — потім, — сказала мама.

— Дай мені гроші на морозиво, — попросив він бабусю. — Пам'ятаєш, ми ж домовились: під час канікул мені щодня по порції морозива!

— Потім, — зітхнула бабуся і пішла на кухню.

Ошелешений Тимко вийшов на вулицю. Гукнув другові:

— Васильку, виходь гуляти!

Висунувся у вікно Василько, похитав головою:

— Потім.

Побіг до Оленки:

— Пішли на річку!

— Потім, — сказала дівчина.

Біля подвір'я зустрів Степана Петровича. Батькового приятеля. Він саме сідав на мотоцикл. Зрадів Тимко:

— Ну, нарешті ви мене покатаєте! Обіцяли ж — у суботу аж до площі проїдемося.

— Якось потім, — невдоволено буркнув Степан Петрович.

Навіть Шарик, якому Тимко напередодні пофарбував хвіст фіолетовим чорнилом, на його свист зреагував гарчанням, в якому теж почулося хлопцеві те огидне слово.

— А, хлопчик Потім! — привітав Тимка дід Андрій.

— Ніякий я не Потім, — образився хлопець. — Терпіти не можу цього слова!

— Ти ж оце недавно казав, що тобі воно подобається, — посміхнувся дід Андрій.

— Не подобається воно мені, — мовив Тимко.

— Не подобається? Тоді допоможи мені, будь ласка, принести...

— Ай, — не дослухавши, почав було Тимко і затнувся. Мало не вирвалось йому оте страшне слово. — Із задоволенням,— сказав він. — Зараз!

Ю. КОРЧУН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Поліземо в пляшку!

У звичайну. В півлітрову. Не обов'язково з-під горілки чи вина. Можна з-під лимонаду чи з-під мінеральної води. В ту пляшку, що коштує (порожня!) 12 копійок. Тобто нам стільки повинні за неї дати, коли ми її приносимо в тії інституції, що «в миру» називаються «Пунктами прийому склотари від населення».

А вже на тих «пунктах» із склотарою, що надходить від населення, відбувається дивна метаморфоза.

Почнемо з простої, так би мовити, прикладної, арифметики. Скажімо, ви принесли на «пункт» десять пляшок... Ще раз наголошую — ніхто вас не запідозрює в хронічному алкоголізмі. Хай це будуть пляшки з-під лимонаду чи мінеральної води. Скільки мають коштувати десять пляшок? Карбованець і двадцять копійок, скаже навіть першокласник. Відповідно вартість двадцяти пляшок — два карбованці сорок копійок, тридцяти — три карбованці шістдесят копійок і так далі.

Насправді ж вам цих грошей не дадуть, принаймні доти, доки ви по-справжньому не візьмете приймальника склотари за горлянку і не доведете, що він «зажилив» коли копійок двадцять, а коли й більше.

І от якщо ви візьмете його «за горлянку», то почуєте буквально таке:

— Що я, для себе беру? Не для себе! Я повинен дати п'ятірку шоферу, який приїздить за склотарою і забирає її. Не «воздам» я йому — і будьте здорові! Він до мене тиждень не завітає. У мене тут збереться пляшок, що й обернутись ніде буде. Врешті-решт, прийде торгінспекція та мене ж і оштрафує. Не шофера, який не забирає склотару, а мене! Вам десять-п'ятнадцять копійок, дрібниця, ви за них «Жигулі» не купите, а мені...

Не дуже вірте йому. Беручи «полюддя» з населення, що прийшло здавати склотару, приймальник не забуває і себе. Але свята правда є в його словах — він дає «на лапу» і водію, бо не дасть — читай вище.

Дають (делікатно ця форма нахабного і підлого хабара називається — «віддячити») в торгівлі скрізь. Дають експедиторам і водіям, дають тим, котрі й вище. Ні від кого це особливо не приховується:

— Хабар? Який хабар? Хабар — це, знаєте, коли тисячами пахне, а тут перекинув п'ятірку, віддячив, що ж тут такого? Не віддячу я йому, він мені самі ребра від старого воляки скине, а котлетне м'ясо завезе в магазин напроти. А мені ж чимось торгувати треба? План, я вас питаю, мені виконувати треба? Виторг потрібен? Ого, добре вам говорити. А ви станьте на моє місце, знатимете...

— А як же накладні, документація?

У відповідь, як правило, безнадійно махається рукою, і продавець чи й сам директор продмагу (в залежності від дефіцитності продукту) йде «віддячувати» водієві продуктового автофургона чи експедиторові.

Але дамо системі торгівлі спокій. Про неї вже й так писалося і говорилося чимало.

Можемо для порядку ще згадати ресторани, де офіціантки з «чайових», а також із тих сум, які «накидаються» на підпилого відвідувача, здають певен процент «полюддя» метрдотелеві, а той, у свою чергу, «віддячує» директорові ресторану. Час від часу подібного плану «віддячування» набирають космічного розмаху, тоді втручаються слідчі органи, дехто починає бачити небо в клітинку, але в принципі система «полюддя» і «віддячування» від того практично страждає не дуже.

Візьмемо будівництво.

Ця різновидність людської діяльності далека від торгівлі, де завжди «свіжа» копійка і «ходити по воді та й не замочитися» вважається мало не «гріхом».

Так от. Коли виконроб «не віддячить» тим, що завозять на будівельний майданчик бетон чи цеглу, він ніколи не може бути гарантований від простою, і виконання плану буде під загрозою зриву.

Само собою, готівки у виконроба в руках немає. Він «віддячує» шляхом натурального товарообміну. Той, кому «віддячують», не гребує нічим — ні кахлем, ні рулоном лінолеуму, ні кількома банками олійної фарби, ні пиломатеріалами, ні чим іншим. Будьте певні, все те, чим йому «віддячили», він завжди зуміє обернути на «живу» копійку.

Представники колгоспів і радгоспів, які привозять на м'ясокомбінати худобу, змушені «віддячувати» приймальникам, бо не «віддячиш» — ревітиме твоя скотина і день, і два непоєна, негодована.

Хабар? Та боже ти мій! Ні! Не такі ми люди, щоб хабарі брати. Ми про певні статті Карного кодексу уяву маємо. Знаємо, що коли з Карним кодексом в плані хабара розминутися, по голівці не погладять, а візьмуть кого за рученьку, кого за рукав та й одведуть на тую лаву, що бодай ворогам нашим не снилася.

Який хабар? А от коли кажуть:

— Де тут у вас, хлопці, буфет? І що там доброго є? Коньячок ви який вживаєте? Та будь-який? От і добре! То ходімо, бо і я змерз на морозці, і вам погрітися не завадить...

От коли так кажуть, чому б і не піти? А ніколи йти зараз, «прохач» готівкою «віддячить». Знову ж таки — не хабар. Дав, щоб «погрілися» хлопці з морозу.

Правда, трапляється, що «віддячування» набирає глобального розміру, і тоді воно — хабар. І тоді — тюрма. Якщо вспіймають. Що, на жаль, теж буває не так часто, як хотілось би.

А п'ятірки, десятки, пляшки коньяку, хоч якими б вони частими і регулярними не були, — який же це хабар? І як вам у роті язик обертається назвати хабарем «дещицю», якою одна людина «оддячила» іншій?

П'ятірки, десятки складаються в досить таки пристойну суму, коли їх давати часто і регулярно? В таку суму, що її найліберальніший слідчий прокуратури назове хабарем? Так, а хто ж вас просить плюсувати, приплюсовувати, складати докупи, нагромаджувати? Ми люди не дріб'язкові, для чого нам така арифметика?

От і має водій машини, що возить склотару, свою щоденну «законну» п'ятірку з кожного пункту, де вас обрахували на двадцять (які дрібниці) копійок, от і має інший громадянин з іншого пункту... Що ж він там має? Грішми, «діфситом», як каже Райкін? Яке наше діло?

Ні, товариші, наше діло! І пора вже «лізти в пляшку» з кожного такого приводу, кожного разу, коли ми з вами стикаємось з системою «віддячування». Коли нам хочуть «віддячити» чи коли нам доводиться «віддячувати». Практика «віддячувань» набирає найганебніших форм і несумісна з нашими нормами моралі, з нашим способом життя, з нашою свідомістю, честю, совістю.

В пресі час від часу таврують закоренілих хабарників, де рахунок «віддячування» йшов у тризначних цифрах. Слово честі, такі хабарники не завжди заслуговують на увагу преси, бо про них уже все було сказано на суді. Виступу преси могло й не бути, фейлетон у такому випадку часто нагадує палицю, кинуту навздогін собаці, котрий заховався в буду. Не по своїй волі заховався. І надовго.

У пресі час від часу спалахують полеміки: чим вважати букет квітів чи коробку цукерок, подаровані лікарці, яка тебе поставила на ноги? Одні «опоненти» вважають це хабарем, інші — подарунком від щирого серця, подякою без лапок.

Щодо мене, то я особисто належу до другої категорії «опонентів». Не вважаю цю коробку цукерок чи цей букет квітів віддячуванням у лапках, або, простіше кажучи, хабарем.

Але коли п'яндига прогуляв і шукає «підходу» до лікаря, щоб той йому заднім числом оформив лікарняний лист, тут уже вибачайте!

...Кожен фейлетон мусить мати мораль і, само собою, кінцівку. Мораль уже була. В середині фейлетону. А кінцівка?

Як добре, що мені не доведеться «лізти в пляшку», щоб цей фейлетон був прочитаний редактором! Як добре, що мені не доведеться «віддячувати» коректорові, лінотипістові, друкареві, брошурувальниці, щоб він вийшов у світ.

А в інших випадках треба «лізти в пляшку», тобто — найактивніше боротися проти ганебної системи «віддячування», проти системи «міні-хабарів», які часом мають тенденцію перерости в хабарі «максі».

Микола БІЛКУН.

Мал. В. ПЕТРЕНКА (Вінниця)

Без слів.

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

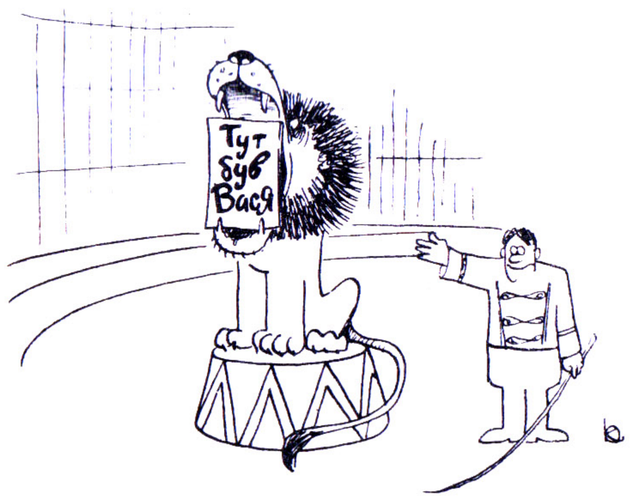

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

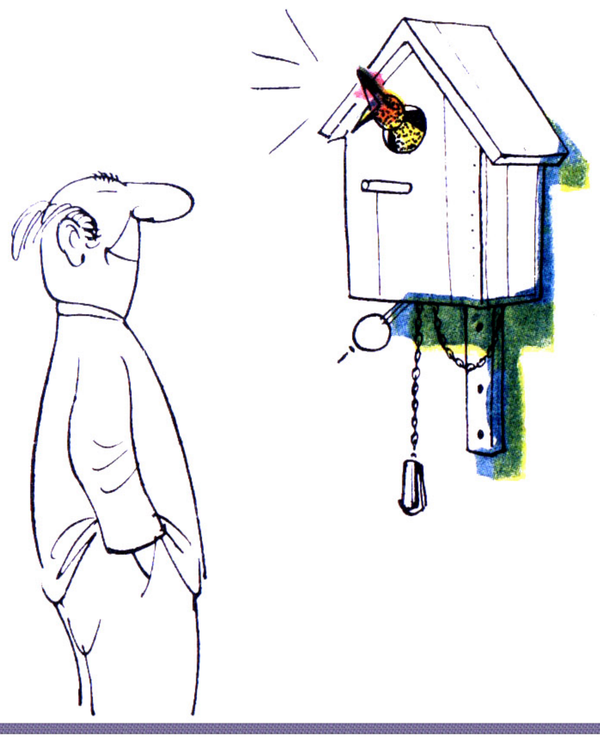

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

1

2

3

Без слів.

Друже Перче!

Запрошуємо тебе на новосілля до нового 146-квартирного будинку, який спорудив наш трест у цьому році. Хай тебе не здивує та обставина, що в одних квартирах є ванни, але нема умивальників, а в інших — є умивальники, зате нема унітазів. Ця обставина, Перче, сприятиме зближенню майбутніх новоселів між собою, налагодженню між ними міцних добросусідських відносин. Треба буде, скажімо, громадянинові Іваненкові вмитися — постукає до Петренка. Закортить Петренкові прийняти душ — побіжить до Сидоренка. Словом, повний комфорт.

Захопи, Перче, з собою когось із відповідальних працівників Головного управління по постачанню і збуту будматеріалів та сантехобладнання Держпостачу УРСР. Це вони влаштували новоселам такий «комфорт»: на 146 квартир виділили лише 127 комплектів сантехобладнання. На всі ж наші розпачливі телеграми ніхто в управлінні навіть вухом не веде. Так, може, варто було б показати цим товаришам створений ними «комфорт» у дії?

В. СВИРИДЕНКО,
старший інженер тресту «Дніпроспецсталь-конструкція».

м. Дніпропетровськ.

Досі ми не досить чітко собі уявляли, що це значить — будівництво на низькому рівні. І повністю розшелепали зміст цього терміну тільки після того, як Глобинське міжколгоспне будівельне управління № 2 почало споруджувати у нас тваринницький комплекс.

Спочатку побудували санпропускник, який обійшовся нам у 49 тисяч карбованців. І побудували його на такому низькому рівні, тобто фундаменті, що тут цілий рік усередині стоїть вода. Штукатурка пообпадала, підлога зогнила, обладнання поіржавіло. Про те, щоб влаштувати тут, як планувалося, їдальню, лазню, медпункт, побутові кімнати та кімнати для відпочинку, і мови не може бути. Тваринникам після роботи ніде помитись, обігрітися в холодну пору, пообідати, відпочити.

Як мокре горить, споруджується і другий об'єкт — приміщення для первинної обробки худоби. Про це, Перче, ми пишемо і говоримо на всіх рівнях, та тільки ніхто ще й досі ніяк не може визначити для будівельників рівня відповідальності за безпардонну халтуру.

Я. ГЕЗЕЙ,
голова групи народного контролю Глобинського міжколгоспного об'єднання по відгодівлі великої рогатої худоби.

Полтавська область.

Страшне перо не в гусака...

«БІЛОУСІВСЬКИЙ РЕМОНТНИЙ ЗАВОД
ДОВІДКА
Дана Укрремтресту в тому, що жильці з жилих будинків №№ 22, 28 виселені у зв'язку з їхньою непридатністю до життя...»
ДИРЕКТОР
(В. ТРАЧУК)
ГОЛОВНИЙ БУХГАЛТЕР
(С. КОЗЕНЯТКО)».
Надіслав А. ЗАСЛАВСЬКИЙ.

* * *

«Рибтрест починає набір для експедиційного лову юнаків в віці до 25 років».
(З об'яви).
Надіслав С. ЧЕЛЯК.

* * *

«Сігодня
Кліопатра
з 16 років
для дорослих
Початок у вісім вечіра».
(З кіноафіші).
Надіслав С. МЕДНІКОВ.

* * *

«На уроці виготовляли шпаківню для вчителя біології».
(Із запису в класному журналі).
Надіслав Л. СВІТАЙЛО.

* * *

«Так, як на моїй шиї висить три ялових корови, то прошу їх у мене забрати і відправити в Полтаву».
(З виступу на зборах).
Надіслала Г. ЗАРУДНЯ.

* * *

«Структурою, наповненням, використанням великої кількості кольорів, характером складної клітини тканина «Олімпіада», вигідно відрізняється від тканин ваших подруг та знайомих».
(З реклами).
Надіслав В. ГОЛЕМБІОВСЬКИЙ.

* * *

«...А прогуляв я по слідуючому. Ішов я з роботи не те щоб тверезий, але і не випивши. Бачу гурт фуліганів стоїть. Ну думаю: «Смелость города берет». І перший напав на них. Але сили були нерівні і фулігани мене травмували. А в медвитверезник попав випадково».
(З пояснювальної записки).
Надіслав О. КАТРИЧ.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

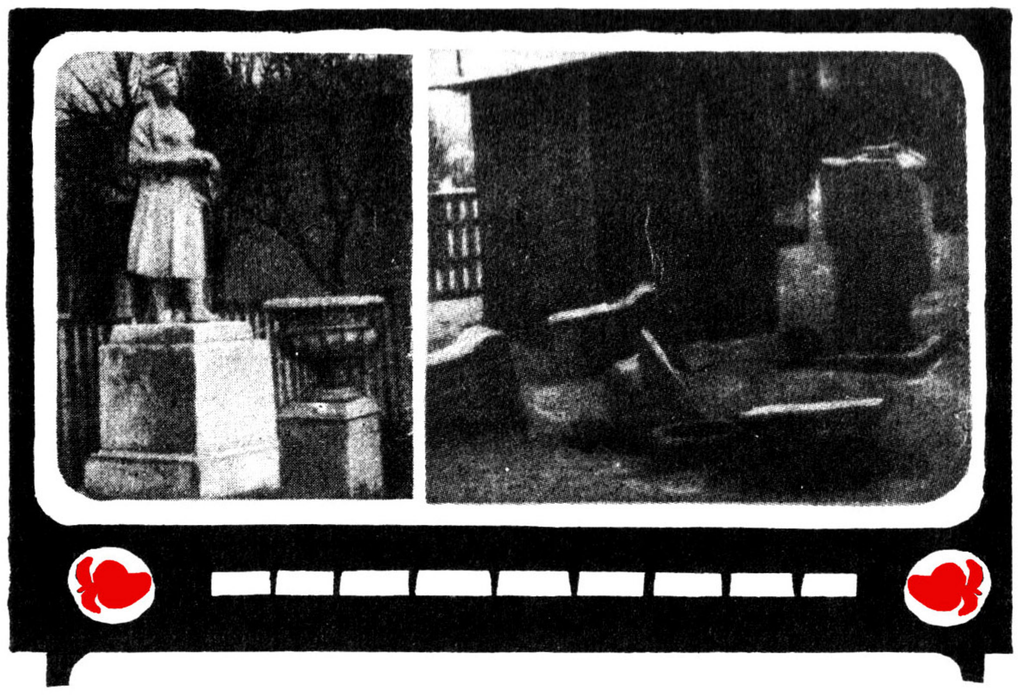

Добридень, шановні телеглядачі!

«До і після землетрусу... Наслідки невблаганної стихії...» — перше, що подумали ви. Чи не так?

Не вгадали. Власне, вгадали наполовину. Це справді наслідки. Тільки ж не землетрусу, а кричущої байдужості (щоб не сказати більше) до культурних пам'яток.

Ще з довоєнного часу милувала око мешканців райцентру Андрушівки на Житомирщині і гостей містечка скульптура колгоспниці, встановлена при вході до місцевого парку. У зв'язку з перебудовою міста скульптуру вирішено було перенести на нове місце. І що ж? Минулого року скульптуру стягли абияк, а потім лишили напризволяще в бур'яні...

На цьому товариші, до побачення. До наступного телебачення!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

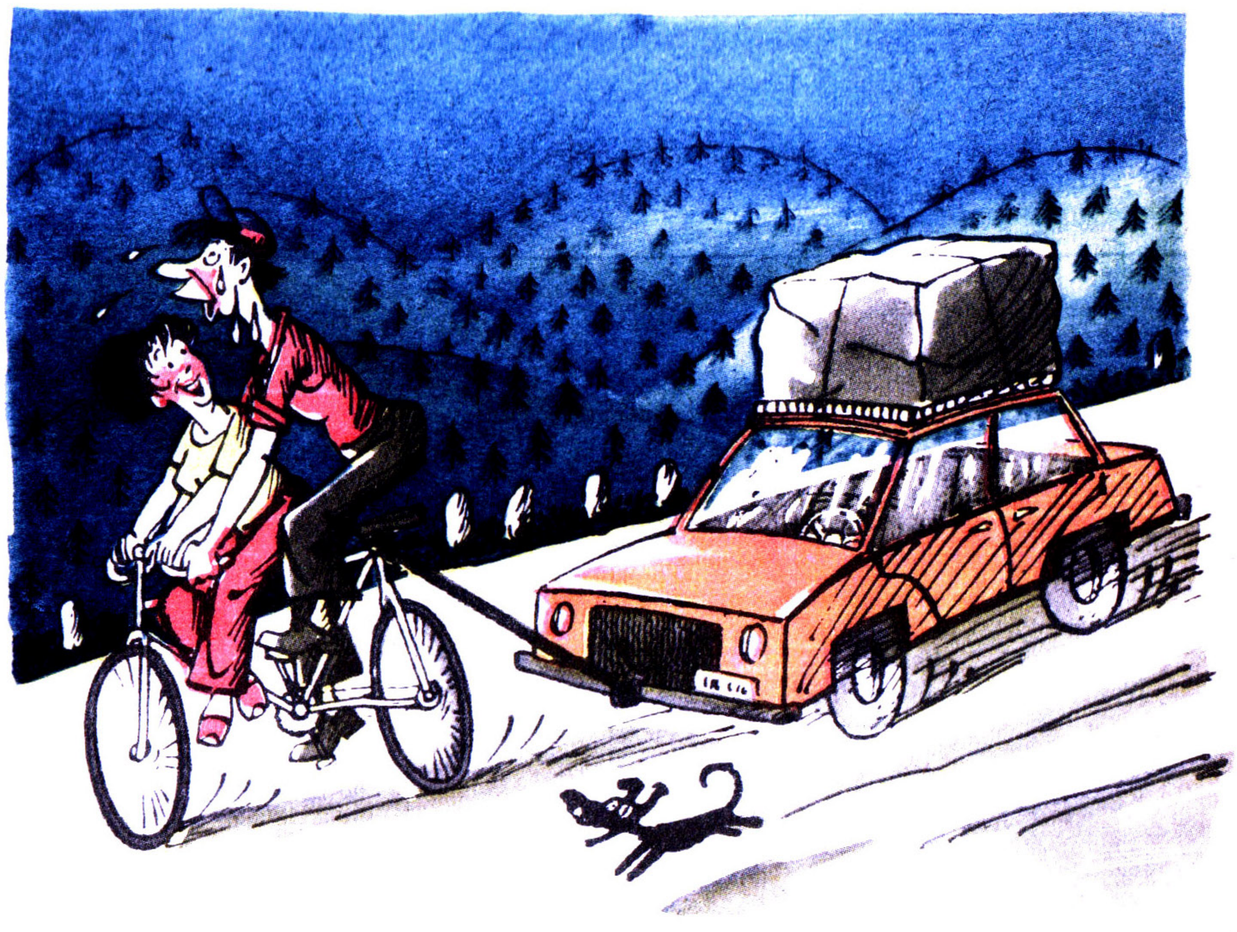

— Добре, що ти здогадався взяти в дорогу велосипед.

Без слів.

perec-ua.
perec-ua.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «Ойленшпігель» — Берлін, «Урзіка» — Бухарест, «Фюлеш» — Будапешт, «Тоншуул» — Улан-Батор, «Павлиха» — Любляна.

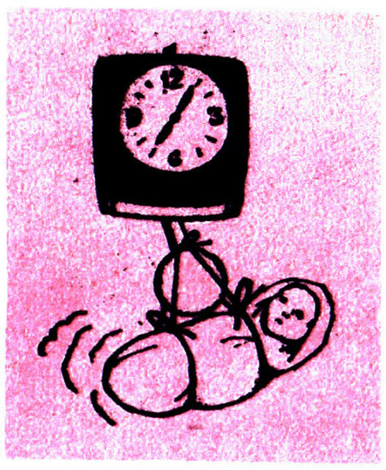

Без слів.

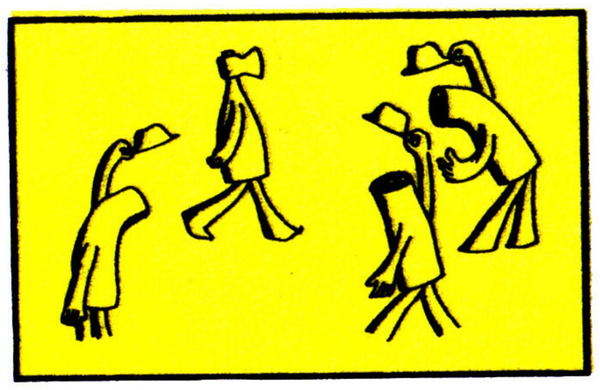

Без слів.

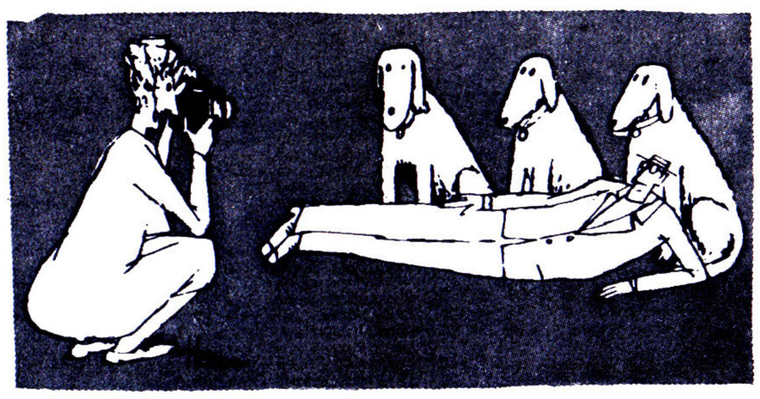

Без слів.

БАЙКИ У ПРОЗІ

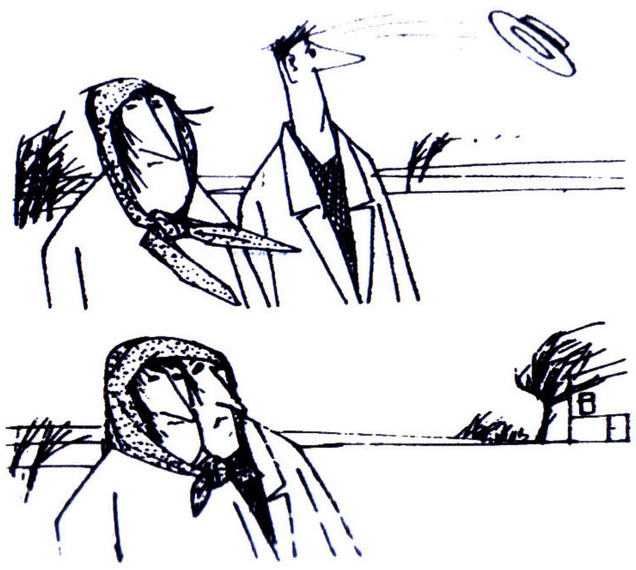

Без слів.

ЕЗОП І ОСЕЛ

Осел сказав Езопові:

— Якщо ти знову видумаєш про мене якусь байку, то зроби так, щоб із моїх уст було сказано щось мудре і розумне.

— Від тебе — розумне? — здивувався Езоп. — Наче тобі це властиво! Чи ж не скажуть тоді люди, що ти учитель мудрості, а я — осел.

ЛЕВ І ЗАЄЦЬ

Один Лев удостоїв своєю увагою кумедного Зайця і заприятелював з ним.

— Чи це правда, — запитав його одного разу Заєць, — що на вас, левів, жалюгідний крик півня може нагнати великого страху?

— Це справді так, — відповів Лев, — але тут я хотів би ще додати, що нам, великим звірям, властиві маленькі слабості. Ти, напевне, чув про слонів, що, скажімо, хрюкання свині наводить на них жах.

— Чи ти ба?! — перервав його Заєць. — Аж тепер я второпав, чому такого страху наганяє на нас, зайців, гавкання собаки!

З німецької переклав
Ігор АРТЕМЧУК.

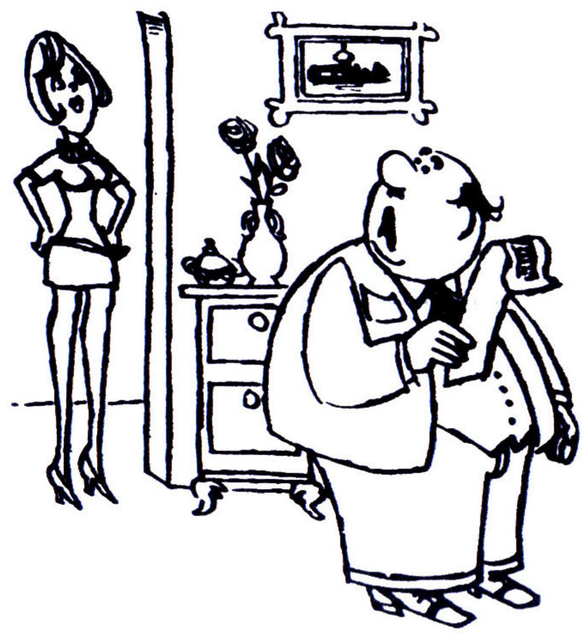

— Не розумію, чому ми так багато витрачаємо грошей на їжу?

ПЕРЕЦЬ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про недоліки в практиці децентралізованих закупівель товарів львівськими торговельниками, що завдавало значних збитків державі, писалося у фейлетоні «Гримаси децзакупівлі» (№ 23 журналу за минулий рік).

Заступник міністра торгівлі УРСР А. І. Євтеєв повідомив редакції, що фейлетон було розглянуто в міністерстві і виступ Перця визнано справедливим. Управління торгівлі Львівського облвиконкому, обговоривши виступ журналу, наклало адміністративні стягнення на керівництво міськпромторгу. Заборонено проводити закупки товарів в порядку товарообмінних операцій, а також розроблено заходи по контролю за надходженням товарів по децентралізованих закупках. За закупівлю товарів застарілих фасонів і моделей завідуючій магазином № 66 Моісеєвій З. І. оголошено догану, а завідуючого магазином № 69 Григор'яна Р. Р. з роботи звільнено.

Обласне управління торгівлі посилило контроль за закупівлею товарів торговельними організаціями області.

★ У тому ж номері, у розділі «Виставка ширнетреба» було надруковано замітку «Замок із секретом» про те, що Дніпропетровський металомехзавод випустив велику партію замків (4550 штук), які відкрити ключем неможливо. А от звичайним цвяшком або скріпкою вони відмикаються дуже легко.

Як повідомив редакції голова Дніпропетровського міського комітету народного контролю тов. А. Семикін, факти підтвердилися. Вказану у замітці партію замків було повернуто заводові для ліквідації дефектів. За випуск бракованої продукції наказом по заводу старшого майстра цеху Богдана А. Д., майстра складального відділу Матвієнка В. І., а також п'ятьох робітників, що виготовляли ці замки, притягнуто до матеріальної відповідальності. Нині випуск замків цього зразка на заводі припинено. Виступ Перця було обговорено на нараді інженерно-технічних робітників та на партійному бюро заводу. Комітет народного контролю попередив головного інженера заводу Берина Є. С. про персональну відповідальність за якість виробів.

★ «Механізоване рандеву» — так називалася замітка, вміщена у «Перці» № 24 за 1978 рік. У ній розповідалося про те, як житель села Мартинівки (Чернігівщина) Васильченко В. М. поїхав колгоспним трактором у сусіднє село Рожнівці до своєї знайомої, а по дорозі перекинувся і поламав трактор.

Прокурор Ічнянського району Н. Є. Чернишенко повідомив редакції, що за поломку трактора Васильченку пред'явлено позов на суму 490 карбованців. Народний суд Ічнянського району позов задовольнив, і вказану суму з Васильченка стягнуто.

★ В одному з листів, опублікованих у № 24 журналу за минулий рік, писалося про те, що Ворошиловградський завод металовиробів зволікає обмін бракованої дитячої коляски.

Секретар Ворошиловградського міськкому Компартії України тов. І. Ляхов повідомив редакції, що листа було розглянуто в Артемівському райкомі партії. Факти, вказані в ньому, підтвердились. Наказом по заводу начальнику відділу збуту Пуховському В. А. оголошено догану. Крім того, лист було обговорено в колективах цехів та відділів заводу. Міськком партії вказав партійному бюро заводу на недостатній контроль за якістю продукції.

★ Колгосп «Дружба» давненько вже придбав АТС, але користуватися телефонним зв'язком не міг, бо замість налагодити роботу телефонів, керівники Ставищанського райвузла зв'язку лише «годували» колгоспників обіцянками. Про це писалося у № 2 журналу за 1979 рік.

Начальник Київського обласного виробничо-технічного управління зв'язку І. Т. Волинець повідомив редакції, що при перевірці на місці факти, наведені в листі, підтвердилися. Нині, після вжитих заходів телефонний зв'язок у колгоспі працює нормально. Наказом начальника управління зв'язку начальника Ставищанського райвузла зв'язку Макуху М. Н. та головного інженера Цюпу В. Г. покарано в адміністративному порядку.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 11 (1053) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна»

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 28. 04. 1979 р. Підписано до друку 19. 05. 1979. БФ 12276. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 02286. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував Любомир ОЛІЙНИК,
опрацював Олег Леськів для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. М. АБРАМОВА

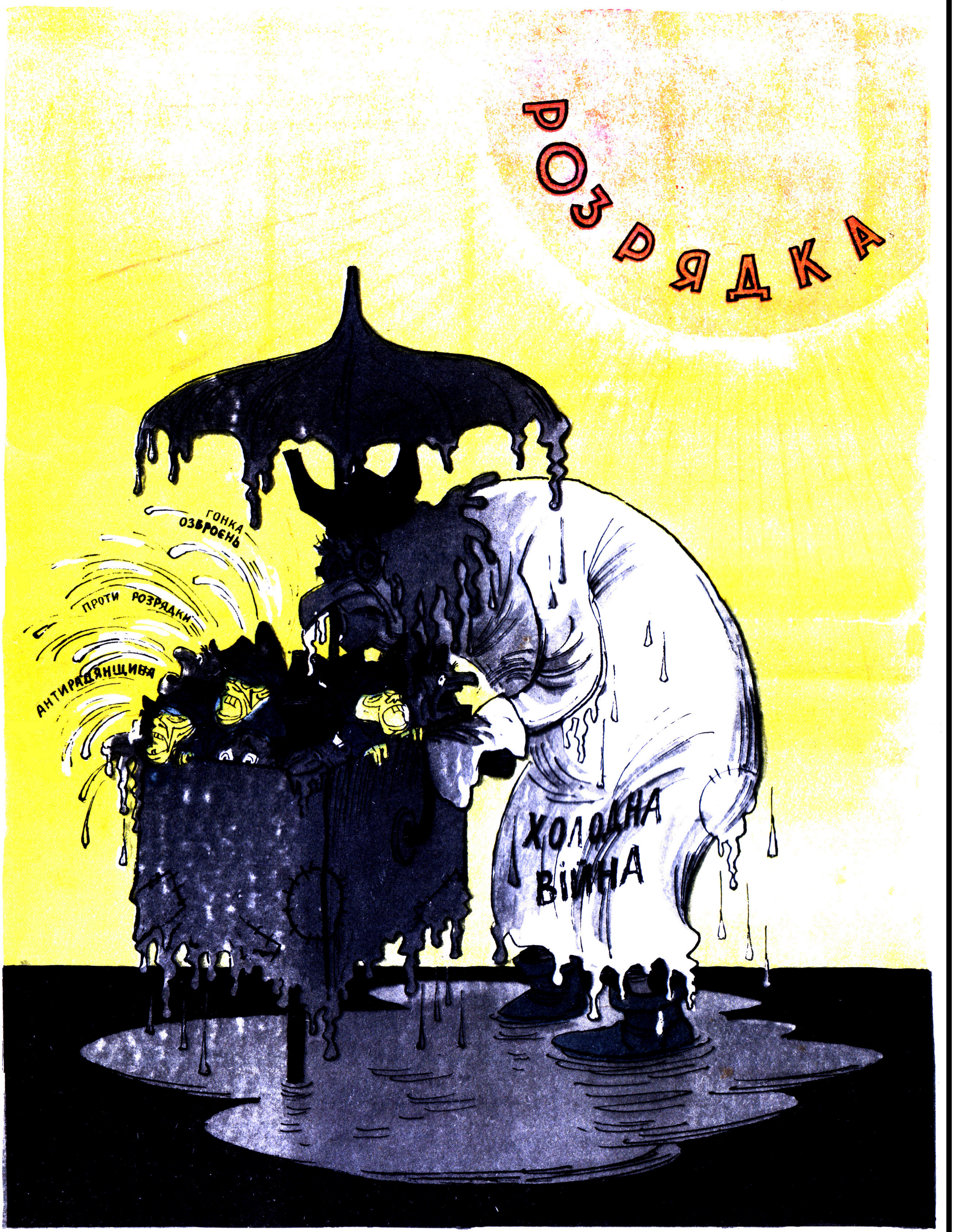

Стара шарманка холодної війни.